

ŠTARKI!

šolsko glasilo
OŠ Turnišče
2019/2020

ŠTRKI – e-glasilo OŠ Turnišče (1 izvod)

Šolsko leto: 2019/2020

Urednica: **Neža Ritlop**, učiteljica slovenščine in dke

Sourednica: **Tatjana Horvat**, višja knjižničarka in učiteljica slovenščine

Računalniška obdelava Štrkov (fotografija, likovna oprema, prelom in postavitve): **Andrej Rogač**, računalnikar

Naslovnica in izbor likovne opreme: **Matej Zupanič**, učitelj likovne vzgoje

Naslovnica: **Sofija Novak, 3. b**

Hrbtna stran: **Alen Žižek, 3. b**

Glasilo je brezplačno.

Spoštovani bralci šolskega glasila Štrki!

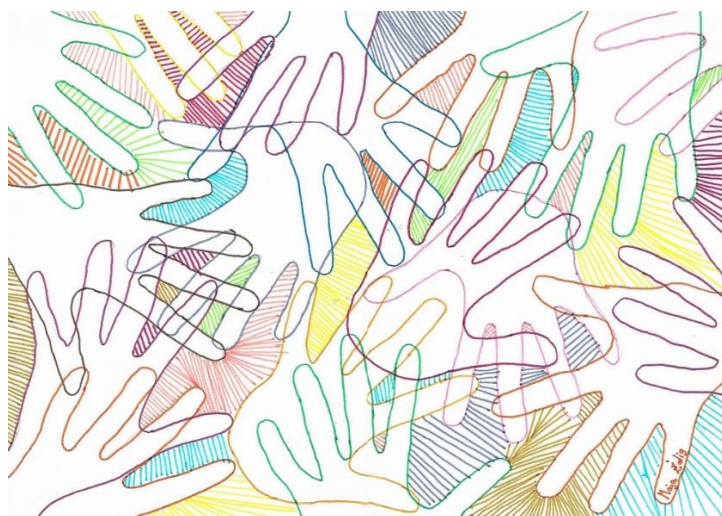
Pred kratkim sem bila priča, kako je ravnateljica v knjižnici iskala nek star izvod Štrkov iz osemdesetih let prejšnjega stoletja, ker je potrebovala naslovnico enega izmed naših bivših učencev – njegovo podobo štrka; dokaz, kako uspešen risar je bil. Simbolni element naše krajne se je na platnicah našega in vašega časopisa barval v različnih tehnikah, odtenkih, vselej pa se je v notranjosti za podobami štrka v pisanju skrivalo tisto, kar je zaznamovalo duh časa in prostor učencev, ki so obiskovali turniško osnovno šolo.

Tudi leta 2020, ko nič več ne diši po indigu papirju, ciklostilu, zatipkanih črkah pisalnega stroja in ko vse zapise odlagamo na elektronske nosilce, ni nič drugače. Ali pač! Kdo bi si mislil, da se v majhni Sloveniji, brez velikih prostranstev, lahko šola na domu! Pa je globalizacijski virus pripomogel tudi k temu, da smo za računalniškimi ekrani prebili dobršen del šolskega leta.

Zato vam ponujamo tokrat prvič v zgodovini našega šolskega časopisa zgolj e-različico glasila. Kljub temu smo se potrudili, da smo vanjo zajeli vse tisto, kar ste doživeli, preživeli in izpostavili v tem šolskem letu. Od parlamentarnega živžava v začetku leta do korona šole v zadnjem času. Pa seveda tudi vaših ustvarjalnih zapisov ne manjka. Naj vas pisanje in likovno ustvarjanje vaših sošolcev, prijateljev spodbudi, da boste drugo leto tudi vi z nami, da se bo bralo tudi vaše ime v turniških Štrkih.

Uživajte ob branju in listanju ter v poletju, ki prihaja.

Vaša urednica

Maja Žalig, 6. a

Dragi bralci in ustvarjalci šolskega glasila!

Tako kot je bilo drugačno in posebno letošnje šolsko leto, tako je posebna tudi letošnja številka Štrkov. Ko smo izbirali rdečo nit letošnjega glasila, niti malo nismo pomislili, da bi naše delo in pisanje člankov lahko kaj tako nenadoma prekinilo. Pa ga je. Pandemija z virusom COVID-19 je, lahko bi rekli, v trenutku ustavila vse. Na delovnih mestih so delali le tisti, ki niso imeli možnosti dela na daljavo oz. je njihovo delo takšno, da se mora opraviti na delovnem mestu. Šolsko delo je bilo eno izmed tistih, ki se je začelo opravljati na daljavo. Tako smo bili vsi, vi – učenci skupaj s starši in mi – zaposleni, vrženi v novonastalo situacijo, ki nam je prinesla nove izzive in nove izkušnje. Vsi skupaj pa zdaj ugotavljamo, da delo na daljavo, pa če še tako radi delamo na računalnikih, ne prinaša pravega zadovoljstva, rezultatov, ki bi si jih želeli. Najbolj pa smo seveda pogrešali druženje, osebni stik, pogovor v živo ...

Letošnje glasilo letos ne bo izšlo v tiskani obliki. Berete ga lahko na naši spletni strani: če želite, si izvod lahko shranite v elektronski obliki, lahko pa si ga tudi sami natisnete. V njem boste našli utrinke letošnjega šolskega leta, tudi tiste, ko smo delali na daljavo.

Zdravje je ena izmed bistvenih človeških vrednot, saj nam dobro počutje pomaga pri vsakodnevnih življenjskih izzivih. To se je pokazalo v času, ko nismo bili skupaj. Zato vam želim veliko zdravja in prijetne urice ob branju letošnjih Štrkov.

Melita Olaj, ravnateljica OŠ Turnišče

N. N.

Tudi letos
razmišljamo o
svojih poklicnih
željah, prihodnosti

ŠOLSKI OTROŠKI PARLAMENT V ŠOL. L. 2019/20

Ajda Ternar 1. a

Aleksandra Jesenik, 1. b

Aljaž Zver, 1. a

David Tjaž Horvat, 1. a

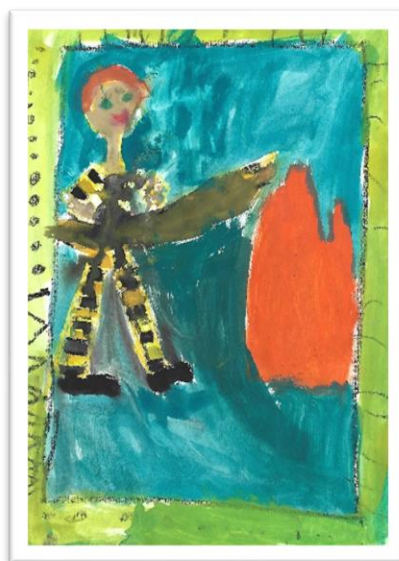
Iza Plej, 1. a

Iza Plej, 1. a

Lora Dominko, 1. b

Melisa Kovač, 1. b

Tema: MOJA POKLICNA PRIHODNOST

Na naši šoli smo ŠOP izvedli kot dan dejavnosti 4. februarja. Na njem so sodelovali vsi učenci od 1. do 9. razreda. V prvem delu smo po razredih v učilnicah izvajali različne dejavnosti, povezane s temo poklici, in pripravljali plakate ter razstavne materiale. Potem smo v šolski telovadnici vsi razredi pripravili razstavo naših izdelkov in si jo tudi ogledali. Sledil je ŠOP, ki smo se ga udeležili vsi učenci šole. Po uvodnem delu in izvolitvi predsedstva parlamenta smo vsi razredi predstavili svoje dejavnosti o obravnavani temi. Naše predstavitve so bile različne in pestre. Poklice smo predstavili s pesmimi, plesom, dramatizacijami in prebranimi poročili. Na parlamentu je bila prisotna tudi predstavnica občine in ga. ravnateljica, ki nam je ob tej priložnosti namenila nekaj besed o dojemljanju izbire poklicne poti z vidika odraslih oseb in stanja v sodobni družbi.

Pa pogledjmo, kaj smo počeli po posameznih razredih.

1. RAZRED
<ul style="list-style-type: none">• Spoznavanje poklicev na šoli.• Učenje in deklamiranje pesmi o poklicih.• Slikanje »Kaj bom, ko bom velik?«.
2. RAZRED
<ul style="list-style-type: none">• Spoznavanje manj znanih poklicev preko spletnih strani in enciklopedij.• Srečanje s fotografom, fotografiranje učencev na temo Kaj bom, ko bom velik-a?.• Priprava fotografske razstave nastalih fotografij.• Izvedba intervjuja Kaj boš, ko boš velik?.• Branje zgodbe, učenje pesmice in slikanje o poklicih.

3. RAZRED
<ul style="list-style-type: none"> • Spoznavanje poklicev v šoli in lokalnem okolju, poklicev prihodnosti ter nenavadnih poklicev. • Predstavitve poklicnih želja Kaj bom, ko bom velik-a?
4. RAZRED
<ul style="list-style-type: none"> • Delavnica s svetovalno delavko »Poklici – poklicne karte«. • Spoznavanje poklicev preko spletne strani Moja izbira.si. • Obisk avtomehanične delavnice. • Spoznavanje poklica veterinar in kparjenje živali iz das mase. • Spoznavanje poklica grafolog in predstavitev le-tega skozi dramatizacijo.
5. RAZRED
<ul style="list-style-type: none"> • Spoznavanje deficitarnih poklicev v gradbeništvu in izdelava plakatov o njih. • Izdelava hiš iz odpadnega materiala. • Srečanje z dimnikarjem v šoli. • Izvedba ankete »Kaj bom, ko bom velik-a?«
6. RAZRED
<ul style="list-style-type: none"> • Delavnica s svetovalno delavko na temo Moja močna področja. • Zbiranje in beleženje podatkov o učencih: Kaj rad-a počnem?, Kaj me zanima?, Kako pridem do željenega poklica?. • Srečanje z novinarko in jezikoslovko go. Matejo Šömen. • Obisk gledališča SNG Maribor in raziskovanje poklicev ter dejavnosti v gledališču.
7. RAZRED
<ul style="list-style-type: none"> • Obisk televizijske hiše TV Idea. • Spoznavanje poklicev s področja medijev. • Izvedba intervjuja z novinarjem in TV napovedovalcem.
8. RAZRED
<ul style="list-style-type: none"> • Spoznavanje poklicev glede na spol. • Izvedba intervjuja z vzgojiteljem o njegovem delu v vrtcu. • Raziskovanje poklicev svojih prednikov in izdelava družinskega drevesa poklicev v svoji družini. • Pisanje besedil o netradicionalnih poklicih.
9. RAZRED
<ul style="list-style-type: none"> • Spoznavanje neformalnega izobraževanja. • Oglad filma Kapitan fantastični in analiza njegove vsebine. • Izdelava osebne izkaznice o znanjih in spretnostih, pridobljenih v neformalnem izobraževanju. • Proučevanje izobraževanja na domu in drugih alternativ izobraževanja. • Delavnica za dekleta z gostjo – izdelovanje nakita iz naravnih materialov. • Delavnica za fante s profesorjem Srednje dvojezične šole Lendava – robotika in avtomatika.

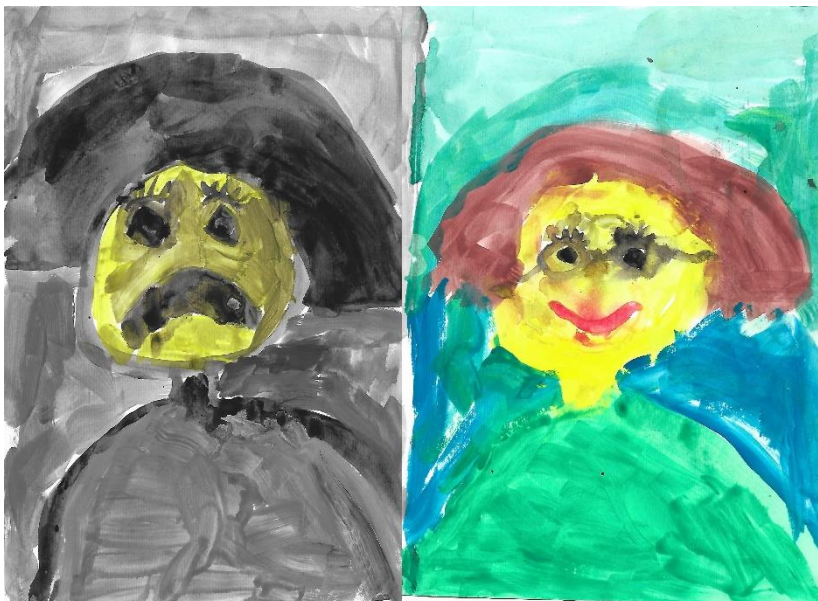
O obravnavani temi smo povzeli naslednja mnenja in ugotovitve:

- Poklice spoznavamo vsakodnevno tako v šoli kot v lokalnem okolju.
- Veliko poklicev je nenavadnih in nam nepoznanih.
- Spoznali smo poklice, ki jih do sedaj nismo poznali.
- Spoznavanje poklicev je bilo za nas koristno in zanimivo.
- Devetošolcem je bila letošnja tema v veliko pomoč pri izbiri poklica in pri odločitvi za vpis v srednjo ali poklicno šolo.
- Nekoč so otrokom poklice izbirali starši, dandanes si jih izbiramo sami. Pri naših odločitvah nam pomagajo starši in učitelji.
- Vsak poklic je potrebno opravljati z veliko volje in predanostjo.
- Vsi poklici so enakovredni in častni.
- Vsak poklic je pomemben in potreben ter ima svoje prednosti in slabosti.
- Ne glede na spol lahko opravljamo kateri koli poklic, le veseliti nas mora.
- Lahko smo odkrivali naša močna področja in znanja.
- Imeli smo priložnost spoznati tudi različne dejavnosti, ki jih lahko ljudje opravljajo in si z njimi služijo denar, čeprav se niso formalno izobraževali za to delo.

Razmišljali pa smo tudi o tem, o čem bi se želeli pogovarjati na prihodnjem otroškem parlamentu. Izbrali smo naslednji dve temi: medsebojni odnosi na šoli, družabna omrežja.

Zapisala mentorica ŠOP:

Silva Lutar

Jan Trojak, 3. b

KAJ BOM, KO BOM VELIK/VELIKA

Učenci 2. A razreda smo ob pogovoru o poklicih izrazili načrte o naši poklicni prihodnosti.

- Postati hočem učiteljica. Učila bom otroke.
(Iva Dogar)
- Želim postati učitelj glasbe. Učil bom učence igrati kitaro.
(Amadej Dominko)
- Postati želim natakark. Stregel bom pijače.
(Martin Gjerkeš)
- Rad bi postal gasilec. Pogasil bom požar.
(Luka Hozjan)
- Želim postati veterinar. Zdravil bom živali.
(Fedja Kociper)
- Ko bom velik, bom gradbeni tehnik. Risal bom načrte.
(Tjaš Koren)
- Postati želim kuhar. Spekel bom meso.
(Tim Krpan)
- Rad bi bil veterinar. Operiral bom živali.
(Jan Lebar)
- Želim postati učiteljica. Učila bom učence.
(Flora Markoja)
- Postati želim veterinar. Zdravil bom živali.
(Kris Premoša)
- Ko bom velika, bom frizerka. Delala bom frizure.
(Iva Režonja)
- Želim postati frizerka. Strigla bom lase.
(Taja Rudaš)
- Rad bi bil kmetovalec. Oral bom s traktorjem.
(Amadej Sraka)
- Postati želim pevka. Pela bom različne pesmi.
(Lisandra Šarkezi)
- Želim postati kozmetičarka. Lakirala bom nohte.
(Rosa Zadravec)

V vlogah različnih poklicev nas je fotografiral g. Bojan Sobočan. Pripravili smo fotografsko razstavo in na njeno otvoritev povabili tudi starše ter druge goste.

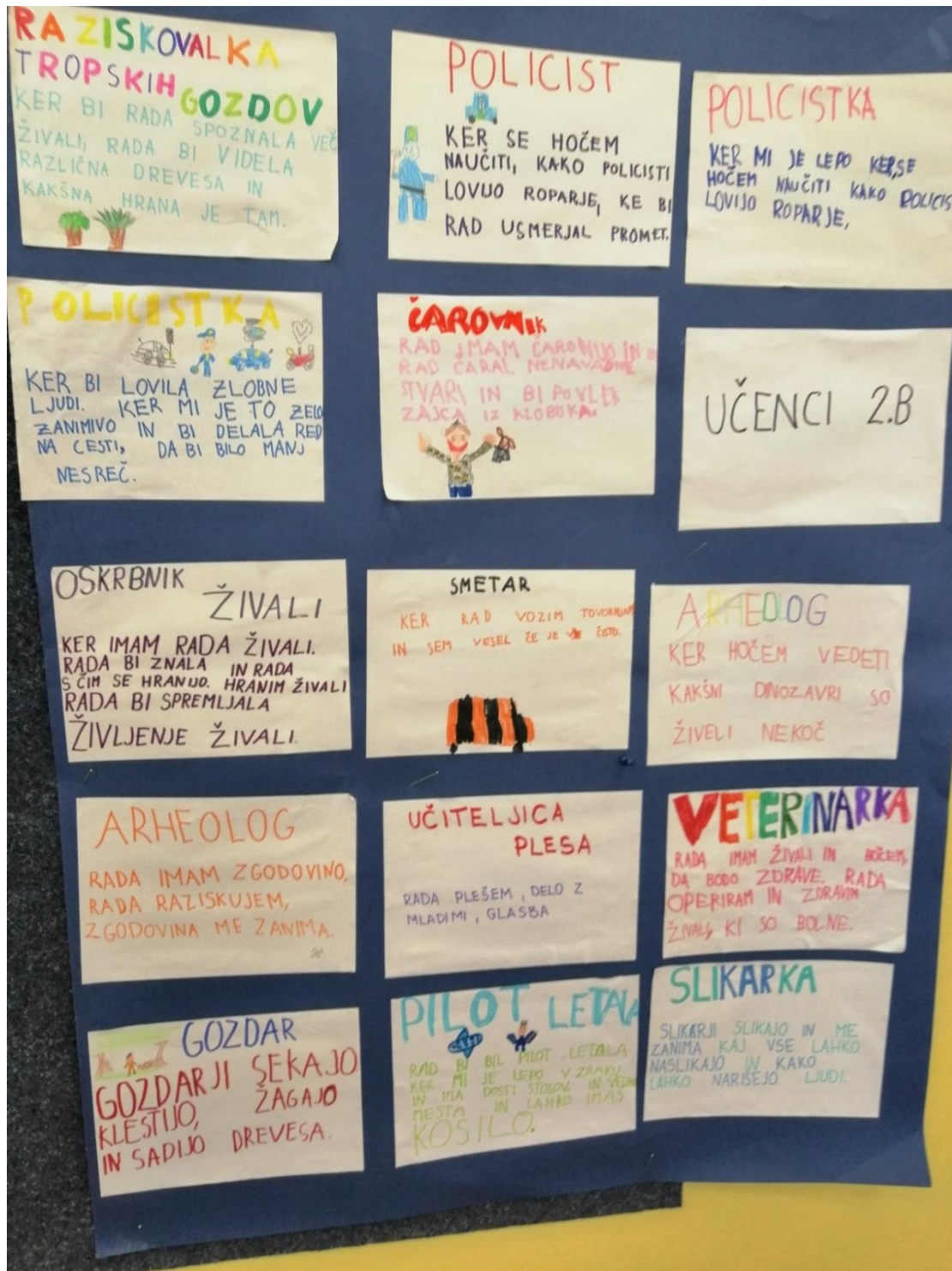

Foto: Silva Lutar

NENAVADNI POKLICI

V 2. b razredu smo se v tem šolskem letu veliko pogovarjali o poklicih. Na različnih spletnih straneh smo spoznavali manj znane poklice. Vsak učenec si je izbral en poklic in o njem zbral več informacij. Pa pogledjmo, katere poklice smo izbrali in zakaj.

Ustvarjali smo učenci 2. b

Foto: Mira Ulaga

Erik Halas, 3. a

Tija Mataič, 3. a

Evelin Lebar, 3. a

Zoja Raduha Potočnik, 3. a

ŠOLSKI OTROŠKI PARLAMENT – IZ 4. A

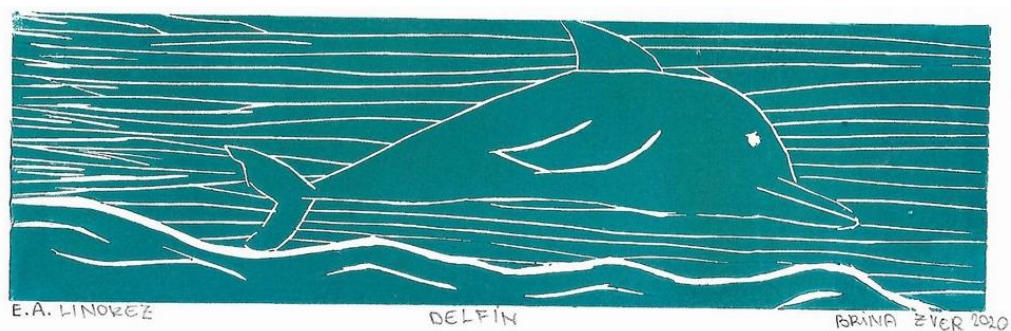
Učenci četrtega razreda smo se na zaključek šolskega parlamenta pripravljali kar nekaj časa. Pri razrednih urah smo se pogovarjali o poklicih, medse pa smo povabili tudi svetovalno delavko, gospo Mileno Mertik. Z nami je izvedla delavnico na temo poklici, preko katere smo podrobneje spoznali različne poklice s pomočjo poklicnih kart. Večino poklicev smo že poznali, nekaterih pa še ne. Izbrali smo nekaj nam nepoznanih poklicev, in sicer avtomekanik, astronom, veterinar, grafolog in arheolog, ter se lotili raziskovanja. S pomočjo spletne strani

Moja izbira.si smo jih podrobneje spoznali. Na naših plakatih po hodnikih si lahko ogledate, kaj vse smo o njih izvedeli. Ko smo podrobneje spoznali, kaj dela avtomehanik, nas je to tako navdušilo, da smo si želeli njegovo delo v živo ogledati. Obiskali smo avtomehانیčno delavnico Špilak, kjer smo izvedeli še veliko novega, kar na spletni strani ni bilo napisano. Navdušil nas je tudi poklic veterinarja, zato smo pri uri likovne umetnosti kiparili živali iz das mase. Ker nam je bilo zelo zanimivo tudi delo grafologa, smo se odločili, da ga bomo skozi kratko dramatizacijo predstavili.

Upamo, da ste se iz naše predstavitve naučili nekaj novega, naj pa zaključimo s Pavčkovo pesmijo o poklicih:

*Kakšen poklic imaš, je vseeno.
Vsi poklici so enako visoko.
A važno je, da delaš pošteno
in ne samo z levo roko.
Ne le na pol kakor polkovnik,
ne le z duhom kakor duhovnik,
ampak s častjo kakor častnik
in s strastjo najsi kot najstnik.
A najlepši med vsemi poklici je tisti,
ki sam te pokliče.
Tako gre v zrno bilka v pšenici
in pesem sama ogrli ptiče.*

Eva Lapoša, 4. a

Ko odrastem, bom vzgojiteljica

Že dolgo želim postati vzgojiteljica. Zelo rada imam otroke in se z njimi rada igram.

Pri tem poklicu je veliko prijaznosti. Delo je zanimivo, včasih tudi zahtevno. Vem, da bom morala najprej končati osnovno šolo, nato pa še osem let nadaljevati šolanje. Znano mi je tudi, da vsaka vzgojiteljica mora igrati en instrument. Jaz igram prečno flavto.

Za delo v vrtcu se je doma treba veliko pripravljati in izdelovati različne pripomočke, kot so na primer igrače. Vzgojiteljica mora biti zabavna in do otrok prijazna ter potrpežljiva. Otrokom pomaga pri kosilu in malici. Malčke mora previjati, jih umivati in preoblačiti. Spremlja otroke na sprehode, izlete in se z njimi igra na igriščih. Pripravlja in uči otroke za nastope na raznih prireditvah. Vodi tudi roditeljske sestanke.

Vse delo pa mora tudi natančno beležiti.

Iris Ritlop, 4. a

NA ODRU, ZA ODRUM IN ŠE MALO PO SVETU

Šestošolci smo se na letošnji otroški parlament pripravljali skozi različne dejavnosti. Razmišljali smo o tem, kaj radi počnemo danes ter o čem sanjamo in kaj si želimo za svojo prihodnost.

Medse smo povabili zelo zanimivo, zgovorno in vedno nasmejeno dekle Matejo Šömen, ki danes živi in dela v Londonu. Zelo srečna je, ko se za nekaj dni lahko vrne domov, v Lendavske Gorice. Slikovito nam je predstavila svojo šolsko pot od lendavske osnovne šole do dveh ljubljanskih fakultet. Kljub temu da si je pridobila dve izobrazbi, je novinarka in jezikoslovka, jo je želja po odkrivanju sveta in spoznavanju ljudi odpeljala najprej v Združene države Amerike, nato v Švico in nazadnje v Veliko Britanijo. Na tej poti si je nabrala že kar veliko različnih delovnih izkušenj, med drugimi tudi v šoli, kjer je pomagala mladostnikom s posebnimi potrebami.

Foto: Ema Rotar

Po obisku mariborskega gledališča smo raziskovali zakulisje gledališča: različne poklice in dejavnosti, ki se tam odvijajo. Ugotovili smo, da nas je ravno prav za eno gledališko družino in ustanovili smo **VARAŠKO GLEDALIŠČE PRED LOGOM**. Posamezne poklice smo učenci predstavili na plenarnem delu šolskega otroškega parlamenta.

MIHAELA: Naju lahko vidite na odru, ampak takrat postaneva popolnoma drugi osebi. Lahko postaneva Micka ali župan, dobra ali hudobna ...

DAVID: Kadar gledalci res mislijo, da sva taka, potem sva dobro **igrala**.

ANEJA: Davidu in Mihaeli pomagam pri branju besedila in med vajami na odru. Kot **lektorica** ustvarjam govorno podobo predstave.

NIK: Jaz pa jima pomagam med predstavo, če pozabita besedilo. Ne, nisem prehlajen, sem **šepetalec**.

IVA: Pri vživljanju v vlogo in njuni prepričljivosti na odru prispeva **maska**, ki jo ustvarjam. Zamislil si, ali bo npr. župan imel košate lase ali bo plešast.

ŽANA INA: Za lase, pa tudi lasulje, sem med predstavo zadolžena jaz. Dopoldne sicer delam v **frizerskem salonu**.

NINA: Smo Ivine tesne sodelavke. Kot **kostumografka** poskrbim, da so kostumi brezhibni, prava paša za oči za gledalce in udobni za naša odrska umetnika.

TAJA: Moje delo poteka za šivalnim strojem. Po Nininih navodilih **krojim** in **šivam** obleke za predstavo.

ŽANA R.: Sem **modistka** in se ukvarjam z izdelovanjem klobukov, čepic, cvetličnih venčkov in podobnim.

MAJA: Kadar mora igralec na odru zaplesati, si zamislil vsak njegov korak. Ustvarjam **koreografijo** v predstavi.

TIAN: Že spet sta razbila skodelico. Le kje naj najdem enako. Potem pa rečejo: Ti si **rekviziter**, najdi se. Saj ne znam čarati. Sem pa zadolžen za vse predmete in pripomočke, ki jih uporabljamo v gledališki predstavi.

TOBIAS: Za vse, kar vidite na odru, ko se dvigne zavesa, poskrbi **scenograf**, torej jaz. Določim, kakšen bo vrt, kjer se bo odvijala predstava, kako bo opremljena soba, kakšne bodo kulise ... Za izvedbo poskrbi **odrski mojster** Miha.

MIHA Z.: Ja, s kulisami, ki jih načrtuje naš scenograf, je zmeraj križ.

TAJ K.: Zadolžen sem za glasbeno opremo naših predstav. Pravijo mi **tonski mojster**. Poiščem ustrezno glasbo in pripravljam druge zvočne učinke. Med predstavo v svoji kabini posnetke predvajam. Pričaram nevihto, veter, šumenje vode ali zvonjenje telefona.

JURE: Tudi meni pravijo mojster, **lučni mojster** ali lučkar. V našem gledališču oblikujem svetlobo. Lahko pričaram dan ali noč.

MIHA Ž.: Pri osvetlitvi kot **osvetljevalec** med predstavo usmerjam reflektorje. Z osvetlitvijo igralca naredim še bolj vidnega in poudarim njegovo vlogo.

MARKO: V gledališču je veliko vrvi. Z njimi ne spuščam samo zaves, ampak tudi kulise in različne predmete iznad odra. Sem **vrviščar** in **zavesar**.

NUŠA: Zame pravijo, da sem poleg igralcev najpomembnejša ustvarjalka v gledališču. Verjetno res, saj kot **režiserka** vodim celotno predstavo. Zamislim si vse, kar se na odru dogaja. Včasih mi kdo reče, da sem kapitan na plovbi do premiere.

ZOJA: Tako kot je zahtevna beseda, s katero je poimenovano moje delo – to je **inspicientka** ali **vodja predstave** – tako zahtevne so tudi moje zadolžitve. Skrbim, da se predstava nemoteno odvija. Vedeti moram, kdaj kateri od igralcev stopi na oder, kdaj je treba spremeniti sceno, premakniti kuliso, spustiti ali dvigniti zaveso in vse druge podrobnosti. Sem režiserjeva desna roka.

TAJ P.: Tudi jaz sodelujem z režiserjem. Skupaj z njim in igralci določimo, kaj je v predstavi pomembno. Pripravim članek za gledališki list. Tudi to je naloga **dramaturga**.

ŽANA H.: Kot vsaka ustanova, ima tudi gledališče svojega **direktorja ali ravnatelja**. Skrbim, da vse teče, kot je treba. Noč in dan bedim nad dogajanjem v našem gledališču.

LUKA: Moja naloga je poskrbeti, da nam ne zmanjka denarja. Trenutno iščem sponzorje po naši občini. V varaškem gledališču sem **producent**.

ADEM: Da se naše delo ne pozabi, skrbim jaz. Popisujem in hranim gledališka besedila ter dokumentacijo o predstavah. Moj **arhiv** je skrbno urejen.

KLARA: Sva **biljeterki**. Ob vstopu v dvorano pregledujeva vaše vstopnice, deliva gledališke liste.

NASTJA: Skrbiva za vašo garderobo in vas popeljeva na vaše sedeže v dvorani. Po potrebi sva tudi **blagajničarki**.

MARSEL: Zaenkrat sem **vratar** in budno spremljam vhod v naše gledališče. Ko pa bo Jeričev dom prenovljen, tja se bo namreč preselilo naše gledališče, pa bom postal **upravnik prireditvene dvorane**. Se vidimo na naših predstavah!

N. N.

Učenci 6. a (narisala: Nuša Magdič)

Zbrala in uredila učiteljica Ema Rotar

SEDMOŠOLCI SMO OBISKALI TV IDEA – SPOZNAVALI SMO POKLICE V MEDIJSKI INDRUSTIJI

Foto: Bojan Jandrašič

Nastal je tudi tale kratek klepet ob sprehodu skozi medijske prostore:

NOVINAR: Pozdravljeni. Zaposleni ste na TV Idea v Murski Soboti. Ali bi nam lahko povedali kaj o svojem delu?

INTERVJUJIVANEC: Delamo že prek 25 let na več kot eni televizijski postaji. Oglašujemo, imamo več spletnih strani, npr.: facebook, instagram, youtube itd.

NOVINAR: Kolikšna je povprečna starost bralcev vaših strani?

INTERVJUJIVANEC: Večina jih je starih od 36 do 45 let.

NOVINAR: Iz katerih naprav bralci večinoma dostopajo do spletnih strani?

INTERVJUJIVANEC: Večina jih dostopa iz mobilnih telefonov, veliko pa tudi z računalnika.

NOVINAR: Katere podatke vidite od obiskovalcev vaših spletnih strani?

INTERVJUJIVANEC: Vidimo lahko, koliko ogledov je trenutno na naši spletni strani, kako so prišli do nje – npr. direktno ali pa preko druge novice, iz katerih naprav dostopajo do članka, njihova povprečno starost.

NOVINAR: Kako dolga pa je vaša informativna oddaja?

INTERVJUJIVANEC: Traja približno 15 minut.

NOVINAR: Se vaše pogovorne oddajajo predvajajo v živo, brez snemanja v naprej?

INTERVJUJIVANEC: Ne, posnamemo jih prej in jih ob določeni uri predvajamo.

NOVINAR: Iz katerega brskalnika vaši bralci večinoma dostopajo do vaših spletnih strani?

INTERVJUJIVANEC: Večina iz Chroma – govorim o približno 51,95 % naših bralcev.

NOVINAR: Hvala.

INTERVJUJIVANEC: Ni za kaj.

Foto: Bojan Jandrašič

Tudi petošolci smo raziskovali poklice v svojem okolju – V GRADBENIŠTVU

DEVETOŠOLSKI IZSEKI SANJ – MOJA PRIHODNOST ...

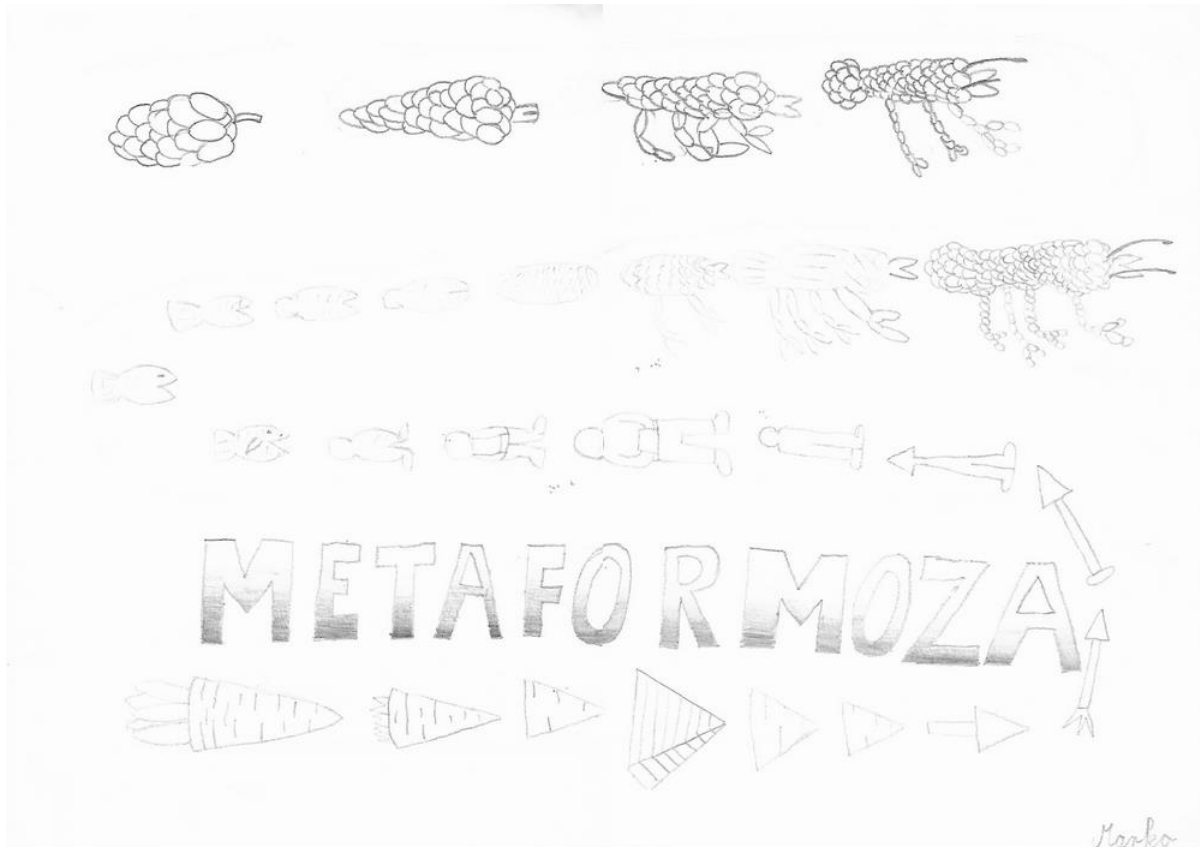
ZOB PLAČILA

Ko že tretjič ta teden zavoham vonj vsakdanje sveže kave in se počasi zbujam, mi nekaj pravi, da danes ne bo nič kaj poseben dan. Ista služba, ki jo imam nadvse rada, isti sodelavci, le drugi primer. Že kot majhna sem brala knjige o reševanju umorov in detektivske zgodbe. V meni so vzbujale zanimanje. Brala sem jih z veseljem, saj me je zanimal izid, ki je bil vedno nepričakovan. Sledila sem svojim zanimanjem in željam ter postala detektivka.

Dosegljiva sem 24 ur na dan, kar pomeni, da ne dobim kaj dosti spanja. Po končani kavi se oblečem v vsakdanja oblačila, pripravim in uredim za službo. Ker se ura počasi premika proti 7.00, se s plaščem in torbo odpravim na avtobusno postajo. Živim v bloku v Trzinu. Avtobus me proti Ljubljani odpelje ob 7.05. Z avtobusom se vozim zato, ker imamo v bloku premajhno parkirišče še za moj avto, avtobus me pa pride tudi ceneje. Med potjo opazujem še druge potnike in si izmišljujem različne scenarije o njih. Opazujem pa tudi njihovo vedenje, odzive in odnos z drugimi ljudmi. Vse to mi pomaga pri moji pravi službi, kjer se včasih veliko razbere samo iz mimike. Najbolj zanimivi so pari, ki se prepirajo, ali pa starejši ljudje, pri katerih si lahko samo predstavljaš njihovo preteklost. Ko po 10 minutah zagledam zgradbo, v kateri je moja pisarna, se mi pojavi nasmeh na obrazu. Nisem kot drugi ljudje, ki svojih služb ne marajo. Meni služba pomeni zelo dosti, pomeni mi nek pobeg iz resničnega sveta, saj se počutim kot v filmu ali knjigi. Od nekdanj sem rada prebiral Pirota in Gospo Marple Agathe Christie in kriminalke Slovenca Tadeja Goloba. Ko se to jutro vozim do Ljubljane, se spominjam njegove knjige Leninov park. Avtobus me odloži na ovinku pred zgradbo, kjer delam. V pisarni, ki si jo delim še z dvema sodelavcema, ni nikoli dolgčas. Nekdo ves čas nekaj govori ali stresa šale ali pa hoče še mnenja z drugih strani za svoj primer.

Ker nimam dosti časa, komaj zdaj prebiram revijo Pod lupo, vzeto na recepciji, ki je izšla že julija. Vsako leto je posvečena enemu izmed velikih detektivov. Letošnja je posvečena 100. obletnici Sherlocka Holmesa. Tudi njega sem v enem obdobju rada gledala po televiziji. Opazil je stvari, ki so jih drugi vzeli za samoumevne. Zato pri svojem delu skušam čim več opazovati. V reviji prebiram tudi intervju s psihologinjo, ki razpreda o svojem pogledu na detektivstvo. Ko se po hodniku končno primajem do mize, me na njej čaka sporočilo šefa o mojem poteku dela oz. opravi tega dne. Danes me čakajo le kupi papirjev, ki jih moram urediti ter pospraviti. To so že rešeni primeri, ki se shranijo v skladišču za morebitno pomoč v naslednjih primerih. Z

muko se spravim k njim, ko naenkrat zaslišim šefov glas: »Lina, pridi malo v mojo pisarno!« Vesela, da se mi ni treba ukvarjati s papirji, pohitim k njegovi mizi. Pove mi, da je dobil klic fanta Franka, ki je zame nov izziv. Frankov dedek je bil še kar bogat in je imel zlati zob. Ker je tistega časa vladala revščina, ga je skrnil v gore, po katerih je hodil, da bi ohranil kondicijo. Franko zdaj študira in mu primanjkuje denarja za šolnino, zato bi ga rad našel. Ker je slišal za naše uspešno delo, se je z veseljem obrnil na našo pomoč. In za ta trd oreh sem bila določena jaz. Delo sem z veseljem sprejela, saj imam rajši to, kot pa gledanje v črke na papirju.

Toda pojma nimam, kako bi se lotila dela. Da bi o primeru več izvedela, se odpravim k Franku. Hočem slišati, kje je izvedel o tem zobu. Začne mi pripovedovati: »Ko sem bil majhen, mi je dedek govoril zgodbe za lahko noč. Nekega večera mi je pravil zgodbo o sebi ter svojih prijateljih Petru in Tomažu. Ko so bili mlajši, so hodili na Bricelj. Bili so še mladi, brez otrok, ko je v vas prišla revščina. Da dedkove družine ne bi izgnali ali jim vzeli denarja, so bogastvo zadržali zase. Dedek Janez je za vsak slučaj skrnil tudi svoj zlati zob, ki je nakazoval na njihovo premoženje. Ko so se nekega dne odpravili na Bricelj, so od daleč zaslišali glasove protestnikov, ki so se bojevali za enako premoženje vsem. Janeza je postalo strah in izpulil si je zob ter ga skrnil v skalno steno. Po tistem ga ni šel nikoli več iskat, saj ga je bilo na začetku

strah, nato pa je pozabil na njega. Ko sem bil majhen, sem verjel, da je to le pravljica, a v takšni stiski pomislim, da je tudi to lahko res.«

Pomislim: »Super! Izvedela sem vsaj za neko lokacijo. Mislim, da bi bilo pametno, da se odpravim na teren in si ogledam to na lastne oči. S seboj bi zelo rada vzela tudi Franka, če bi se morebiti spomnil še kakšne podrobnosti, na katere je med pripovedovanjem pozabil. «

Ker je še rana ura, se odločim, da kreneva že danes. Opravičim se šefu in grem domov spakirat oblačila, računalnik ter svinčnik in beležko. Ura je 9.00, ko se s Frankom odpraviva na vlak za Bovec. Franko je prijeten fant, s katerim se je lepo pogovarjati. Na začetku se še malo pogovarjava, nato pa zaspiva, saj je neglede na vse še vedno zgodnja ura in pred nama dolga vožnja. Iz spanca me prebudi klic šefa, ki hoče le, da mu sproti povem, kaj se dogaja. Sledi še pol ure vožnje, ko prispeva tja. Ura odbije 12.00 – čas za kosilo. Odideva v vaško gostilno, da bi vprašala, kje je mogoče kaj dobiti za pod zob. Na srečo ta gostilna pripravlja tudi kosila, kot so domače juhe, govedina, krompir ipd. Zelo nama tekne in da novo energijo. Če sva že med samimi domačini v »rosnih« letih, mimogrede povprašava tudi, če kaj vedo o zobu. Žal ne izveva ničesar, kar pomeni, da ga je Janez zelo dobro skrtil in obdržal skrivnost. Ob kavi po kosilu napraviva načrt, kako najlažje priti do zlata. Ker nimava avta, se peš odpraviva proti Briceljku. Začneva se razgledovati in iskati, kje bi lahko bila ta skalna stena. Mojo pozornost pritegne skala polkrožne oblike. Franka pošljem na začetek vasi ter mu povem: »Vsako minuto ti bom zakričala, ti pa me poslušaj, kdaj me boš slišal.« Zatem odhiti nazaj. Začnem kričati in se vsakič premikati za 3 metre. Po petih minutah neham kričati in Franko pribeži nazaj. Pravi mi: »Slišal sem te drugo minuto«, kar narekuje razdaljo 6–9 metrov.« Začneva se razgledovati okoli tistega predela, a nič ne najdeva. Dolgo časa se potikava po tistem kamenju gor in dol. Počasi odnehava in se vrneva proti vasi. Svoje razočaranje nameravava opustiti ob kozarcu vode. Ista gostilna kot prej nama zdaj ponudi še prenočišče, ki ga z veseljem sprejmeva.

Ta zlati zob mi le ne da miru, zato se zvečer odpravim na sprehod, med katerim upam, da se mi bodo nekatere stvari razjasnile. Na hodniku me zagleda Franko in se mi pridruži. Ko se potikava po ulicah Bovca, se sprehodiva mimo občinske zgradbe. V njej se nekaj svetlika ob sijaju lune. Pogledava bližje in stopiva k oknu. Oba od sreče poskočiva, ko zagledava Janezov zlati zob. Očitno je bilo, da ga ne bova dobila, saj je bil v lasti občine, pa še dokazati nisva mogla, da je res pripadal njegovemu dedku. Z žalostjo na obrazu kreneva nazaj proti stanovanju. Grede mimo vaške trgovine vidiva sumljivo osebo, ki se plazi skozi okno v trgovino.

Potihno se skrijeva za vogal in Franko pokliče policijo. Med tem časom izkoristim spretnosti, ki sem jih pridobila na detektivskem tečaju, in ukrotim vlomilca. Policija prispe na mesto in ga odpelje na postajo. Prihiti pa tudi lastnik trgovine, ki se zelo zahvaljuje. Zadovoljna se odpraviva v postelje, čeprav problem z zobom še ni razrešen.

Naslednji dan ujameva vlak za Ljubljano. Franko se mi iz vsega srca zahvali in pove svojo telefonsko številko, da se še kdaj srečava in ostaneva v kontaktu. Hitro se poslovim od njega, saj moram ujeti večerni avtobus za Trzin. Ko se vrnem v svoje stanovanje, me pričakata moj pes in mačka. Za večerjo si namažem le nekaj rezin kruha, nato pa ob branju knjige v postelji preiščljam o Franku.

Ker je tudi moj šef detektiv, mora biti ves čas dosegljiv, pa tudi ura še ni tako pozna. Pokličem ga. Zanima me, ali bi lahko Franku dali študentsko delo, da bi lahko odplačal svoj študij. Pomagal bi lahko pri kopiranju in urejanju papirjev, nadomeščanju ipd. Zdi se mi, da je dober fant, ki se bo ob ponujeni priložnosti, ki pa jo lahko zaradi denarja izgubi, potrudil. Žal mi je, da ni dobil zoba, ampak je še boljše, saj j se bo zdaj za denar, ki ga nujno potrebuje, vsaj

potrudil. Čez 15 minut prispe sporočilo, ki pravi, da bi se dalo nekaj zmeniti. Takoj poiščem Frankovo telefonsko številko in mu napišem veselo novico. Njegov odziv je nepričakovan. Navdušen je, saj si tega res ni mislil in bo seveda z veseljem sprejel ponudbo.

Konec koncev pa le grem spat brez skrbi. Upam, da dobim tudi celo noč spanja, toreja da me sredi noči ne bo zbudil kak službeni klic. Pa vseeno dan ni bil tako navaden, kot sem si mislila. Ravno nasprotno – bil je zelo zanimiv. Spoznala sem prijatelja in obiskala nov del Slovenije. Komaj čakam jutrišnji dan, le upam, da ne bo zakopan med papirje.

Lina Jerebic, 9. b

INŽENIR ELEKTROTEHNIKE – MOJ TRENUTNI POKLICNI CILJ ...

Že od začetka predmetne stopnje v osnovni šoli sem želel postati nekaj, kar bi bilo v povezavi z energetiko/elektroniko/električno ali magnetno silo ... Vse moje konkretno zanimanje se je začelo, ko sem v osmem razredu prvič obiskal elektrotehnično univerzo v Ljubljani. Tekmoval sem na državnem tekmovanju v znanju tehnologij. Zgradbo smo si v večini ogledali od nog do tal, ob tem pa bili priča poskusom, si ogledovali animacije in imeli predavanja. Takrat sem začutil, da je to pravo mesto zame.

Ura je 8.00 in ravnokar me je zbudila budilka. Precej nespočit vstanem iz postelje in se odpravim na rahel tek po mestu, v želji, da se mi že enkrat zbistri glava. To je v bistvu moja edina telovadba čez dan, zato se poskusim čim bolj vživeti. Taki teki mi res pomagajo vstati iz 5-urnega spanca. Opazujem mesto, ki se mi vsak dan zdi modernejše, bolj umetno, zato se odpravim proti naravi. Živim na obrobju, zato to ni tak problem. Vrnem se domov in si pripravim moj tradicionalni zajtrk – mrzlo mleko in kruh z arašidovim maslom. Med zajtrkom gledam informativne oddaje in animacije na Youtubu o elektroniki, avtomatiki, telekomunikaciji ... Takšne informacije mi zelo pomagajo pri mojem delu. Moje jutro se konča z jutranjo prho, med katero si ponavljam včerajšnje predavanje. Oblečem se in se ob 9.30 odpeljem od doma.

Prispem, ko je ura 10.00, in se odpravim v računalniško sobo, kjer se dobim s svojo ekipo. Tam razvijamo naš projekt, ki bi izpopolnil upravljanje in odzivnost semaforja. Delamo skupaj, saj tako stvari rešimo hitreje in vse to spravimo v naš program, ki ga potem razvijamo naprej v laboratorijih, delavnicah in preizkuševališčih. Delo na računalnikih je zelo zahtevno, poleg tega pa zapravimo veliko časa vsi skupaj le na enem čipu.

»Koliko časa še imamo?« me vpraša Simon

Odgovorim mu: »Samo še kakšne pol ure, ampak današnji mikroprocesor še ni sprogramiran.«

»Prav, torej pohitimo!« reče Simon.

Pri programiranju uporabljamo programske jezike, kot so C++, Java ali Visual Basic, zato nas glave ob tem še bolj bolijo. Po dveh dolgih in zahtevnih urah si privoščimo kosilo. Med kosilom še razmišljamo naprej, potem pa se tema obrne na splošne zadeve v življenju. Večina našega prostega časa je med vikendom, zato so vikendi pogosta tema.

Ob 12.30 imamo sestanek, kjer poročamo o svojem dosedanjem delu, oni pa nam dajo povratne informacije. Pogovarjamo se tudi o delnicah, naložbah, naših novih tehnologijah, o novem izumu našega podjetja, takih zanimivih zadevah. Na moji ročni uri kaže, da je ura 13.30, to pomeni, da se je sestanek končal.

Odpravimo se na predavanje. Tam nam predstavijo novosti novih tehnologij v svetu. Med sledenjem vseh animacij in grafov se malo izgubim, zato imamo odmor za kavo ali karkoli, kar bi nas poživilo. Normalno bi imeli take dogodke v Nemčiji, kjer bi imeli po štiri dnevne konference, ampak danes je predavanje v naši pisarni in le 3-urno, vključno z majhno delavnico na koncu. Predavatelj nam predstavlja uporabo novega razvoja integriranega vezja- IV., v katere bo investiralo naše podjetje. Po končanem predavanju se moja celotna ekipa preseli v

laboratorij, kjer praktično nadgrajujemo naš projekt. V laboratoriju bi po normalnem urniku bili že ob 13.30, ampak danes smo imeli predavanje, kjer smo prejeli pomoč za delo v prihodnosti. Tudi tam je vsak za svojim računalnikom. Naš projekt tudi ves čas testiramo, saj nočemo zavreči nečesa, na čemer smo delali zadnjih nekaj let.

»Se je že odzval?« zaslišim za svojim hrbtom.

»Ne, še vedno je kakšno sekundo prepozen,« odvrnem.

»No, prav, to bomo jutri popravili v programu,« odgovori zdaj znani Andražev glas.

Čas je, da se odpravimo domov. Moj avto je doma v garaži ob 20.30 in z današnjim delom sem zadovoljen. Najprej se umijem, nato pa preostanek dneva prepustim filmu in večerji. Če ne bi bil ta petek tako utrujen, bi ga preživel s prijatelji ali s svojim dekletom, a za danes je bilo dovolj. Od televizije se odmaknem komaj ob 11. uri. Že od srednje šole rad ohranjam stare stike iz osnovne šole, zato pokličem svoje stare prijatelje. Debatiramo o svojih službah, nekateri o končanih fakultetah, potem pa še o tem, kaj se nam je zgodilo čez dan. Pol ure po polnoči prekinem klic s kolegi, saj vem, da me še čaka malo raziskovanja. Ironično – zatopim se tudi v računalnik in do treh zjutraj (vsaj do takrat sem še zavesten) raziskujem.

Zjutraj se zbudim z glavo v tipkovnici in se odpravim na še en jutranji tek.

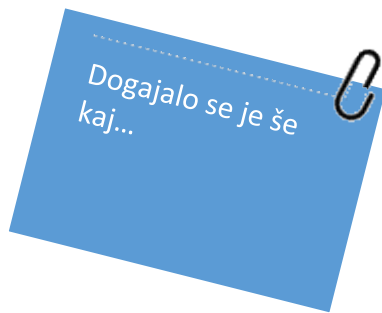
Maj Pintarič, 9. b

E.A. Limprez

Alge

Ello Litrop 2020

Najdena muca

V naši družini smo se v soboto zmenili, da bomo šli na obisk k prijateljem v Malo Polano. Z bratom in mamo smo se odpravili s kolesi. Peljali smo se iz Turnišča in na nadvozu je za nami pritekla majhna muca. Ker se nam je zdelo, da nima doma, smo jo vzeli s sabo. Dali smo jo v nahrbtnik in se peljali dalje.

Ko smo prišli k prijateljem, nas je tam že čakal ati, ki se je pripeljal z avtom. Muco smo vzeli iz nahrbtnika in se z njo igrali. Nato smo ji dali mleko. Videti je bila zelo utrujena. Vzela sem svojo jopico in jo dala na sedež v avto. Muco sem položila nanjo in ji zapela uspavanko. Ko je zaspala, sem odšla. Spala je kar eno uro. Med tem pa smo se igrali. Čez nekaj časa sem šla k avtu in pogledala, kaj muca dela. Muca je že čakala, da odprem vrata. Vzela sem jo v naročje in jo božala. Odnese sem jo k posodici, da je pojedla salame, ki smo jih pripravili za njo. Bila je zadovoljna in zato je začela prestiti. S prijateljem sva nato šla na sprehod in muca je šla za nama. Spet sem jo vzela v naročje, jo božala in muca je zaspala. Znova sem jo odnesla v avto. Potem smo se člani naše družine zmenili, kako ji bo ime. Dali smo ji ime Kepica.

Ko se je zvečerilo, smo se odpravili domov. Doma smo Kepici najprej pokazali našega psa, vendar se ga je bala. Ulegla se je na posteljo, ki smo jo pripravili za njo in zaspala. Nekaj dni pozneje pa je začela gristi. Spoprijateljila se je tudi z našim psom. Zelo sem srečna, da imam tako lepo muco.

Tija Mataič, 3. a

Obiskujem glasbeno šolo

Vedno sem si želela, da bi znala igrati klavir. Zato sem v prejšnjem šolskem letu dala prošnjo za vpis v glasbeno šolo. Bilo me je zelo strah, kako bo potekal preizkus mojih glasbenih sposobnosti. Znati si moral namreč ploskati kot učiteljica in dobro peti. Potrudila sem se in bila sem sprejeta. Izvedela sem, da bo moj učitelj klavirja Aleksander Živko.

Tako sem septembra začela z igranjem klavirja. Že na prvi vaji sem se naučila nekaj not in do koliko moram šteti. Na naslednjih vajah sem se naučila še več. Večkrat sem šla k pouku, več pesmic sem se naučila.

Poleg klavirja pa v glasbeni šoli obiskujem tudi zbor. S sošolci smo se naučili pesmi Zunaj sneži in Prvi sneg. Nastopali smo 12. decembra ob 18. uri. Pred nastopom smo pesmi trikrat ponovili, zato je nastop bil uspešen. Sledile so počitnice. Kmalu po počitnicah sem dobila note za klavir, in sicer za pesem Der kleine Igel. Nastop bo 23. marca. Zares si želim, da bi mi nastop uspel.

Anamari Seči, 3. a

Bila sem na tekmovanju

Nekega dne mi je trener na treningu juda povedal, da lahko grem na tekmovanje. Bila sem zelo vesela. Tekmovanje je bilo na osnovni šoli v Lendavi. Pred šolo sem najprej sem srečala prijateljico Gajo, ki me je takoj objela. Ker Gaja obiskuje to šolo, mi jo je razkazala.

Skupaj s trenerjem smo se Gaja, Domen in jaz najprej vpisali v seznam. Trener je za nas dobil veljavne listke. Prišli so še Štefan, Luka, Sara in Gajina starejša sestra Lana. Nato smo se šli tehtat. Jaz sem imela točno 30 kilogramov. Tekma je potekala v veliki telovadnici. Ko so me poklicali na blazino, sem se pripravila na borbo. Med borbo sem stopila Osoto Otoshi, ampak mi ni uspelo. Odločila sem se, da bom vrgla Uki goshi. In sem uspela in premagala nasprotnico. Sledila je druga borba. Zelo sem se zbrala. Ker sem vedela, da mi ne bo uspel met Osoto Otoshi, sem poskusila izvesti met Uki goshi, a sem dobila rumeni karton. Poskusila sem spet in dobila še en rumeni karton. Nato sem poskusila še zadnjič in uspelo mi je. V tretji borbi sem tekmovala z nasprotnico, ki je imela višji pas kot jaz. Ko sem prišla na blazino, sem takoj izgubila.

Na koncu smo šli v malo telovadnico, kjer je bila podelitev medalj. Bila sem druga. Prijateljica Gaja pa je zasedla prvo mesto. Moj uspeh smo proslavili v gostilni Malibu.

Taša Čizmazija, 3. a

Šola v naravi

Drugi teden v mesecu septembru smo se petošolci odpravili v šolo v naravi na Debeli rtič. Ta dan smo že vsi nestrpno pričakovali. Okoli sedme ure smo se zbrali pred šolo, se usedli na avtobus in se odpeljali. Peljali smo se štiri ure in nekaj minut.

Po prihodu smo razpakirali kovčke in opravili kosilo. Nato smo plavali. Najprej so nas testirali, kako dobri plavalci smo. Glede na naše plavalne zmožnosti so nas razdelili v tri skupine. Vadili smo vsak dan in se trudili, da bi osvojili vsaj enega izmed treh delfinčkov – bronastega, srebrnega ali zlatega.

Aktivno smo sodelovali pri številnih zanimivih dejavnostih, ki so jih za nas pripravili naši animatorji. Imeli smo ples, ki pa ni bil navaden ples, temveč smo pri njem morali uporabiti vso svojo domišljijo. Za ta dogodek smo si morali namreč sami izdelati kar najbolj nenavadno obleko s pomočjo oblačil, ki smo jih imeli v svojih kovčkih od doma. »Odštekan« večer mi je bil zelo všeč, saj smo lahko naša oblačila uporabili tako, kot jih drugače ne bi, ob tem pa smo se zelo zabavali in do solz nasmejali.

Nekaj posebnega je bil tudi kino večer, ko smo si ogledali film Vlomitci delajo poleti, ter večer talentov, na katerem sta nastopili moja sošolka in njena prijateljica iz 5. b. Predstavili sta se s čudovito plesno točko in poželi ogromen aplavz.

Nepozaben je bil tudi izlet v mesto Piran. V Pomorskem muzeju smo si ogledali staro potapljaško opremo, v Muzeju školjk in polžev Čarobni svet školjk pa največjo zbirko polžev ter školjk slovenskega morja in kopnega. Ko smo končali z ogledom, smo odšli v slaščičarno na sladoled, ki je bil zelo dober.

Za ogled čudovitega rastlinskega sveta Debelega rtiča je poskrbela vrtnarka, ki nam je na poučni uri pokazala veliko vrst rož in grmičevja.

V času bivanja na Debelem rtiču smo se sprehodili tudi po Resslerovem gaju. Tam so nam ponagajali komarji, ki so se na naš račun in našo nejevoljo pošteno gostili z našo krvjo, ter poskrbeli, da smo se, ko smo se jim izmikali, kar natelovadili.

Všeč mi je bilo, ko sem ob večerih s prijatelji igrala družabne igre in se pogovarjala z njimi. Te šole v naravi ne bom nikoli pozabila.

Julija Duh, 5. a

Foto: Biserka Srša

KROS 2019/2020

(Intervjuvali smo udeležence štirih šol in marsikaj izvedeli ...)

Lara: Prosim, da se na kratko predstaviš.

Saša: Sem Saša Grubić iz Osnovne šole Miška Kranjca Velika Polana in obiskujem 9. razred.

Lara: Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?

Saša: Mislim, da je to »cool«, da se družimo in spoznavamo nove prijatelje.

Lara: Kaj pričakuješ od današnjega dne?

Saša: Da vsi pridemo do cilja in smo vsi zmagovalci, da ni važno če si 1., 2. ali 3., važno je, da pretečeš progo.

Lara: Če bi z nama delil nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi bilo to?

Saša: Da imam rad turniško šolo.

Lara in Lana: Hvala.

Lara: Na kratko se nama, prosim, predstavi.

Brina: Sem Brina Horvat, obiskujem 9. a razred OŠ Turnišče.

Lara: Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?

Brina: Meni se zdi super.

Lara: Kaj pričakuješ od današnjega dne?

Brina: Dober rezultat.

Lara: Če bi z nama delila nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi bilo to?

Brina: Vso srečo vsem skupaj.

Lara in Lana: Hvala.

Lara: Ti si?

Anej: Sem Anej Tivadar, obiskujem 9. razred Osnovne šole Prežihovega Voranca Bistrica.

Lara: Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?

Anej: Nič, zdi se mi lepo in zabavno.

Lara: Kaj pričakuješ od današnjega dne?

Anej: Da bom pretekel celo progo.

Lara: Če bi ta trenutek delil z nama nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi bilo to?

Lara: Se lahko predstaviš, prosim?

Lana: *Sem Lana Kapun Hozjan iz Velike Polane in obiskujem 8.razred Osnovne šole Miška Kranjca Velika Polana.*

Lara: *Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?*

Lana: *Mučijo nas in bedno je.*

Lara: *Kaj pričakuješ od današnjega dne?*

Lana: *Da bom med zadnjimi.*

Lara: *Če bi ta trenutek delila z nama nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi to bilo?*

Lana: *Dobro hrano imate, lepo je vse pripravljeno.*

Lara in Lana

Lara: Se lahko predstaviš, prosim?

Lana: *Sem Lana Kapun Hozjan iz Velike Polane in obiskujem 8.razred Osnovne šole Miška Kranjca Velika Polana.*

Lara: *Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?*

Lana: *Mučijo nas in bedno je.*

Lara: *Kaj pričakuješ od današnjega dne?*

Lana: *Da bom med zadnjimi.*

Lara: *Če bi ta trenutek delila z nama nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi to bilo?*

Lana: *Dobro hrano imate, lepo je vse pripravljeno.*

Lara in Lana: *Hvala.*

Lara: *Predstavi se, prosim.*

Julija: *Sem Julija Maučec in obiskujem 9. razred Osnovne šole Prežihovega Voranca Bistrica.*

Lara: *Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?*

Julija: *Lepo mi je, ker tukaj srečam prijatelje in se družimo.*

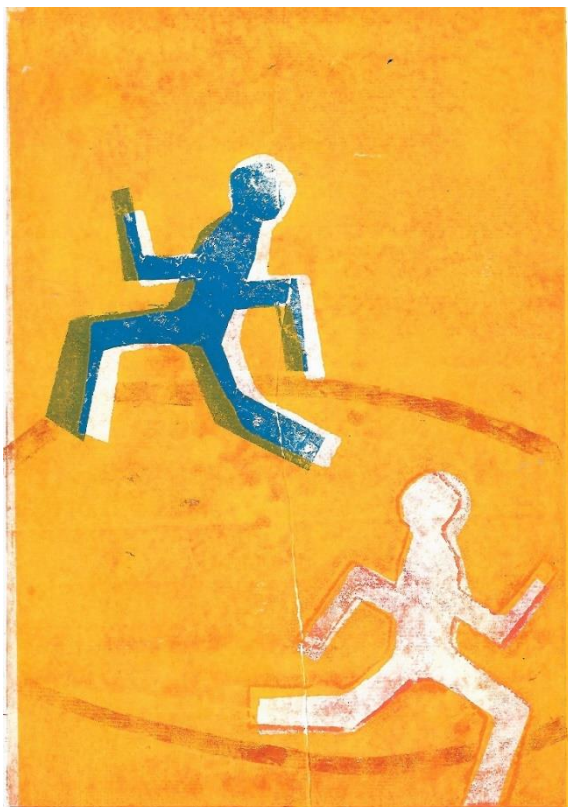
Lara: *Kaj pričakuješ od današnjega dne?*

Julija: *Da bomo vsi pretekli to progo in da bom zadovoljna s svojim rezultatom.*

Lara: *Če bi ta trenutek z nama delila nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi to bilo?*

Julija: *Da smo vsi skupaj in se veselimo, saj je to zadnji kros nas devetošolcev.*

Lana in Lara: *Hvala.*

Lara: *Prosim, da se predstaviš.*

Alja: *Sem Alja Magdič z Osnovne šole Miška Kranjca Velika Polana.*

Lara: *Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?*

Alja: *Mislím, da je lepo, da vsako leto druga šola organizira kros. Tako se primerjamo med sabo in vidimo, kdo so naši sotekmovalci.*

Lara: *Kaj pričakuješ od današnjega dne?*

Alja: *Pričakujem, da bom pretekla celotno progo, in da bom zadovoljna, saj je pomembno sodelovati.*

Lara: *Če bi ta trenutek želela deliti z nama nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi to bilo?*

Alja: *Da se družimo in da spoznavamo nove ljudi.*

Lara in Lana: *Hvala.*

Lara: *Ti si?*

Domen: *Sem Domen Zver, učenec 8. razreda z Osnovne šole Franceta Prešerna Črenšovci.*

Lara: *Kaj meniš o tem, da šole tekmujemo skupaj in da se družimo?*

Domen: *Zanimivo je druženje s prijatelji iz drugih šol.*

Lara: *Kaj pričakuješ od današnjega dne?*

Domen: *Pričakujem dobre rezultate.*

Lara: *Če bi ta trenutek z nama delil nekaj lepega, dobrega o današnjem dnevu, kaj bi to bilo?*

Domen: *Druženje in spoznavanje novih prijateljev.*

Lara in Lana: *Hvala.*

Lara: *Kaj menite o teku in gibanju?*

Učiteljica: *Zabava, sprostitev in preživljanje prostega časa?*

Lara: *Kako ste vi oz. kako so vaši učenci pripravljani na današnji kros in kako jih spodbujate?*

Učiteljica: *S prijetnimi besedami in da naj dá vsako od sebe, kar lahko.*

Lara: *Kaj vam pomenijo taki dnevi, ko se srečate z učitelji in učenci iz drugih šol?*

Učiteljica: *Prijetno druženje in prijeten duh.*

Lara: *Če bi ta trenutek z nama delili nekaj lepega ali doobrega o današnjem dnevu, kaj bi bilo to?*

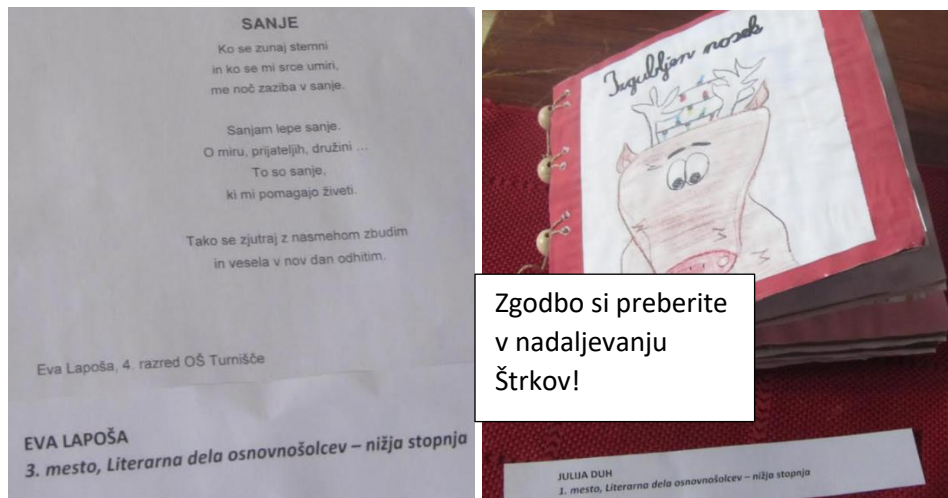
Učiteljica: *Zdrav duh v zdravem telesu.*

Lana in Lara: *Hvala lepa.*

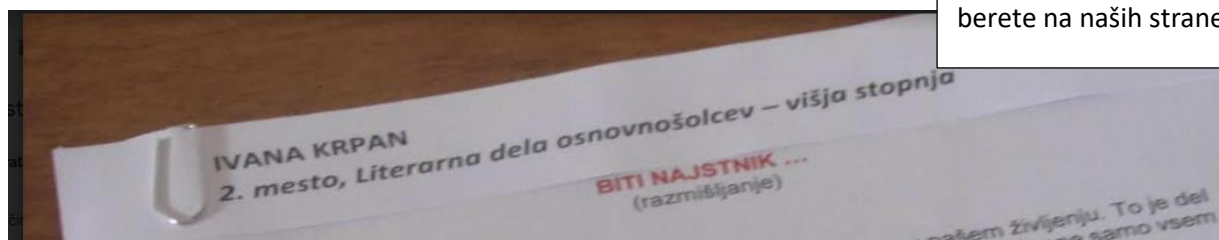
Intervjuvala: Lara Hozjan

Zapisala: Lana Pozdrec

Sodelovali smo na literarnem natečaju domačega občinskega kulturnega društva ob februarškem kulturnem prazniku ter poželi nekaj nagrad ...

Tudi Ivanino pisanje lahko berete na naših straneh ...

BRANJE? ZABAVA/NOČNA MORA?

Knjižnica OŠ Turnišče je bogata s knjigami različnih zvrsti. Veliko teh je prebrala tudi nadobudna učenka 8. razreda Jesika Dominko, ki pravi, da so knjige doživetje, s katerim bi se morali srečati vsi. Da bi izvedeli kaj več o njej in njeni strasti do branja, smo jo obiskali v šoli.

Praviš, da bereš, že od kar veš zase ... Katera je bila tvoja najljubša knjiga v otroštvu?

Ja res je ... zelo sem bila vesela, če mi je tudi mama kdaj prebrala kakšno knjigo. Moja najljubša knjiga je bila *Šivilja in škarjice*. Ko sem začela hoditi v šolo in sem imela dostop do veliko knjig, mi je bila zelo pri srcu zbirka zgodb Leopolda Suhodolčana.

Veliko ljudi sodi knjigo po platnici ... se to dogaja tudi tebi? Zakaj? In kaj misliš o tem?

Seveda, verjetno se to zgodi vsakemu! Meni se to dogaja kar pogosto, zato po navadi najprej preberem kratek opis vsebine na zadnji platnici in si ogledam tudi naslovnico. To se mi zdi čisto človeško in (kot pravi ena izmed »pravice« bralcev, da ne beremo radi/dovolj) potem táko nezanimivo knjigo odložim.

Pogosto ljudje berejo le knjige določenih avtorjev. Je tudi tebi pomemben avtor?

Z veseljem kdaj preberem knjige istega avtorja, če se mi je kaka njegova knjiga prej zelo usedla v srce. Mi pa osebno avtor knjige ni pomemben, saj vsak piše na svoj način. S tem si širiš obzorja – če bereš različne sloge.

Ali stalno bereš? Bereš tudi več knjig naenkrat in zamešaš teme besedil? Kaj narediš takrat?

Menim, da nihče stalno ne bere, saj tudi odmor od knjig ne škodi. Več knjig, ponavadi dve, berem le, ko je to potrebno, npr. za šolska tekmovanja in domače branje. Ni se mi še zgodilo, da bi zamešala teme. Mislim pa, da bi takrat prebrala še daljši opis knjige na spletu.

Vedno bolj je popularno tudi internetno (digitalno) branje. Si se že srečala z njim? Kakšen se ti zdi tak način branja?

Da, z »digitalnimi« knjigami sem se že srečala. Je zanimivo, a bi vseeno rajši segla po knjigah v papirnati obliki. Meni osebno ne ustreza branje knjig s pomočjo tablice ali računalnika, priporočam pa, da sami poskusite in boste videli.

Vedno več je mladih, ki se preizkušajo v vlogi pisateljev. Kaj pa ti? Načrtuješ, da bi v prihodnosti napisala knjigo in ali si jo morda že kdaj poskusila napisati?

Najprej – čestitam vsem, ki so že napisali kakšno delo ali trenutno to počnejo. V šoli pri slovenščini večkrat pišemo kratka domišljajska nadaljevanja zgodb. Mislim, da se romana ne bi mogla lotiti,

ker sem nepripravljena in brez idej. Daljše besedilo sem že napisala, ampak je bilo premalo za knjigo ☹ ☹ ☹

Z branjem naj bi se v življenju srečali vsi. Toda veliko ljudi zanemarja branje, ne vedo pa, da si z branjem bogatijo besedni zaklad. Ob koncu bi se ti zahvalila za tvoj čas.

In kakšne so tvoje spodbudne besede za vse bralce, predvsem tudi tiste, ki se težko usedejo za knjigo?

Hvala tudi tebi za povabilo. Vsem bralcem želim veliko potrpljenja, zabave in veselja pri branju. Tistim pa, ki jim je težko vzeti v roke knjigo: *Poiščite si nekoga, ki vas bo spodbujal in z vami odkrival bogastvo knjig.*

Vika Magdič in Jesika Dominko, 8. a

Novi verzi,
nove rime,
novi ustvarjalci ...

PLANET ZEMLJA

Planet Zemlja,
čuvam te
kot svoje oko.
Hočem,
da diham
čist zrak.
Ne dovolim,
da te onesnažujejo.

Kmetje,
škropilnice s polj,
motike gor!

Vozniki,
avtomobile pustite doma,
da v okolju ne bo gorja!

Hvala,
da ste prebrali
moje prošnje za lepši jutri!

Ana Pintarič, 3. b

Ivona Lutar, 3. b

OTROŠKI RAZGLAS

Otroci, mali in veliki
se radi igramo na trati.

Želimo imeti mir,
manj ropota ropotačev,
ki izdihujejo strupače!

Želimo imeti mir,
pred velikimi kadečimi dimniki,
ki izkašljujejo črno godljo
in to ni za nas modno.

Tian Kociper, 3. b

Mladi pesniki

Ne želimo,
da Zemlja joče, se zvija od bolečin,
zaradi tebe, odrasel človek!

Želimo imeti mir
na naši Zemlji!

Sofija Novak, 3. b

ŠTORKLJA

Štorklja, ptica selivka
se vrnila je domov
v svoj natur dom.
O, dolgonoga ptica lepotica,
si prinesla nam pomlad?
Ja, ja, priletela sem
iz daljnih, toplih krajev sem.
Tu popravim gnezdo svoje,
za mladičke moje.
Dolgonoga ptica lepotica,
ti prekmurska si kraljica!

Grega Tivadar, 3. b

PRIJATELJSTVO NE POZNA MEJA

Prijatelj lahko je človek vsak,
tudi če si ti sonce, on pa mrak.
Zaupaj mu preprosto vse,
saj veš, da ne bo prevaral te.

Lahko je iz razreda ali izven šole,
glavno je, da si z njim dobre volje.
Nikoli nevljuden ni,
saj ne reče besede,
za katere v srcu prostora ni.

Eva Lapoša, 4. a

Mladi pesniki

Drugi jaz

Ti imaš rjave oči.
Ko te v šoli ni,
me srce prav močno zaboli.

Ti si mi kot živa roža,
ki me ves čas boža.

Alen Žižek, 3. b

Ko žalostna sem zelo,
samo ti me pomiriš
in mi prijateljstvo podariš.

Prijateljica, hvala ti za vse –
In konec pesmi je.

Larisa Žalig, 4. a

Najboljši prijatelj

Najboljši prijatelj je tisti,
ki rad me ima,
se z mano igra
ter veselo smehlja.

Kaj vse daš prijatelju?

Na prt postaviš skrinjico
in vanjo daš pesmico.
Pesmico najboljšemu prijatelju!

Hana Zver, 4. a

Ines Tkalec, 3. b

Mladi pesniki

Prijateljstvo

Prijateljstvo je brez žalosti in zavisti.

Ni laži in zahrbtnih misli.

Prijatelj ti vedno naproti gre,

ko težek dan za tabo je –

pomaga ti težke časa preboleti

in ko si vesel,

se s teboj objeti.

Teo Koroša, 4. a

ŠTORKLJA

Od tam daleč, daleč,
priletela je,
prekmurska ptica štoklja je.
O, ti lepa črno-bela ptica,
ti znanilka toplih dnevov si!
Priletela sem v gnezdo svoje
na visoki drog,
kjer streha je nebo.

Za mano že leti,
ženička moja draga,
da usede se v gnezdo toplo.
Tu bo grela jajčka bela
in čakala bo mladičke naše.

Ko počasi se poletje bo končalo,
bo pred nami dolga pot,
pot v kraje,
kjer poletje je doma.

Hana Palatin, 3. b

KAM?

(likovna pesem)

Kam?

Kam naj grem?

Kam naj potujem?

Ali Pariz naj izberem?

Ali v Los Angeles naj odpotujem?

Možnosti neskončno se mi ponuja,
a pravo izbiro še vedno skrbno skriva.

Kmalu ugotovim, da le sanje so to,
a vendar na njih osredotočim se lepo

in po izbranih krajih

v določena mesta potujem.

Kairo, New York, Oslo, Jamajka.

Vsa mesta so mi že znana.

Sila neznana vleče me tja, kar še srce ne pozna.

Srce narekuje in mi sanje izpolnjuje.

A kaj, ko sanje vedno prehitro se končajo,
zato še malo poležim in v šolo zamudim.

Katarina Zavec, 9. a

BITI NAJSTNIK ...

(razmišljanje)

Zdi se mi, da je biti najstnik na nek način najtežje poglavje v našem življenju. To je del našega življenja, ko se poskušamo dokazati, kdo in kakšni smo, in sicer ne samo vsem okoli nas, ampak tudi vsak samemu sebi.

Najstniki se borimo za čim boljšo samopodobo, želimo biti zelo samozavestni, čeprav nas pesti množica čustvenih vprašanj. Mnogokrat navzven tega ne pokažemo in se obnašamo popolnoma v redu, vendar doživlja vsak svojo skrivnostno čustveno pot. Včasih ponoči ne moremo spati, ker se počutimo prazno. In potem so tu stvari, mnoge in ogromne stvari, ki nas enostavno ne zanimajo.

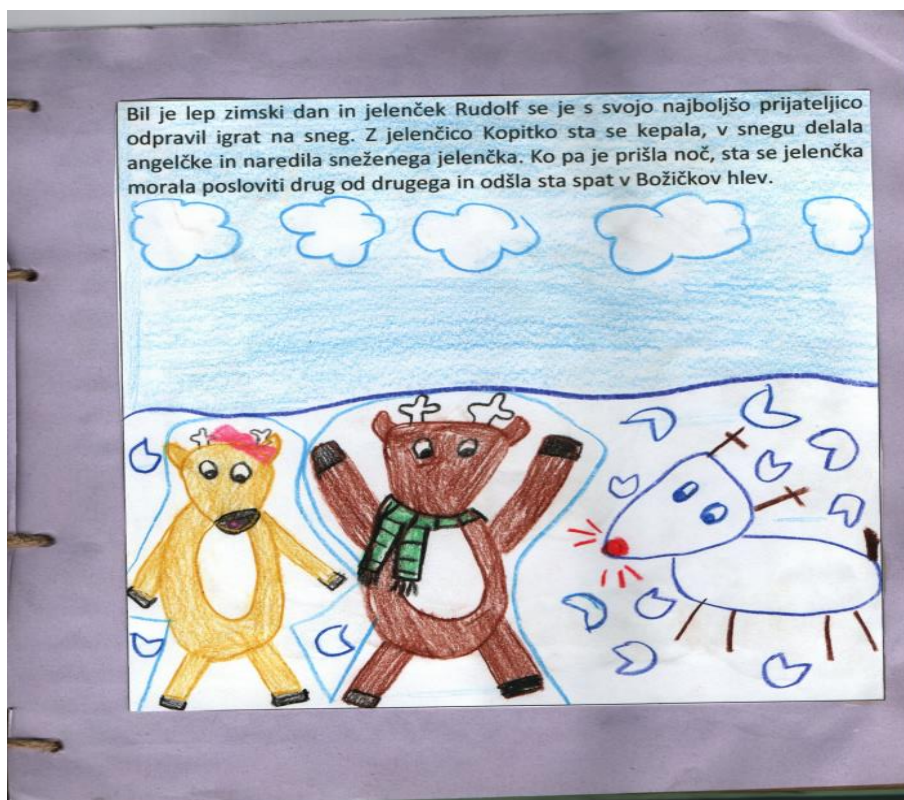
Biti najstnik je včasih tako težko, da si mnogi od nas želimo, da bi lahko to poglavje preprosto preskočili in prešli na pot odraslosti. Resnica pa je, da tega ne moremo storiti kar tako. Moramo iti skozi ta del življenja in upati, da nas bo spremljala sreča.

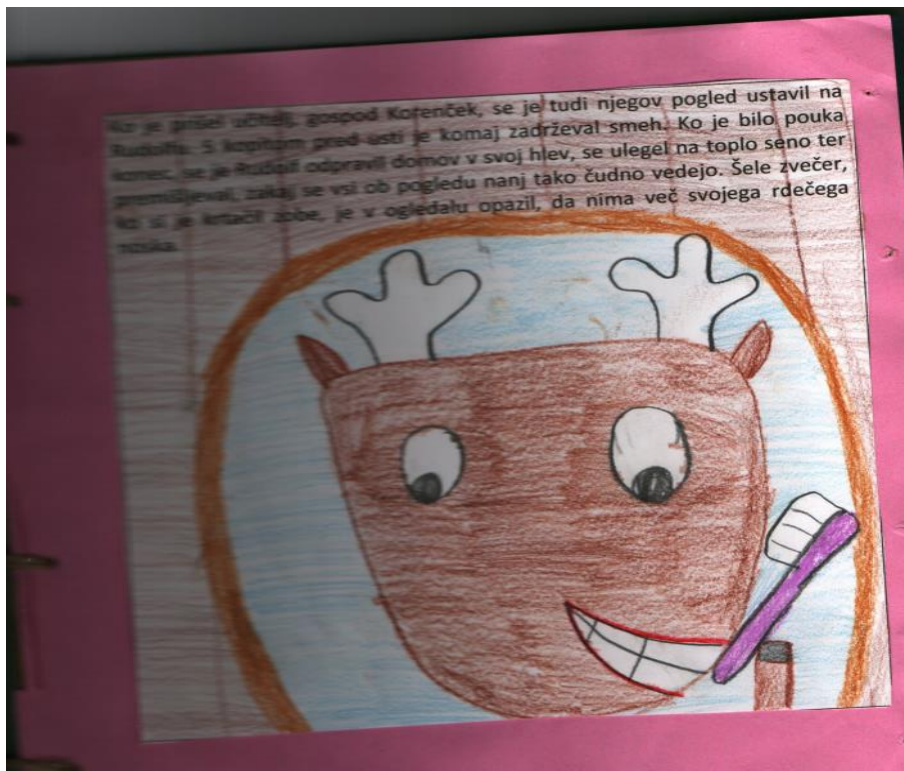
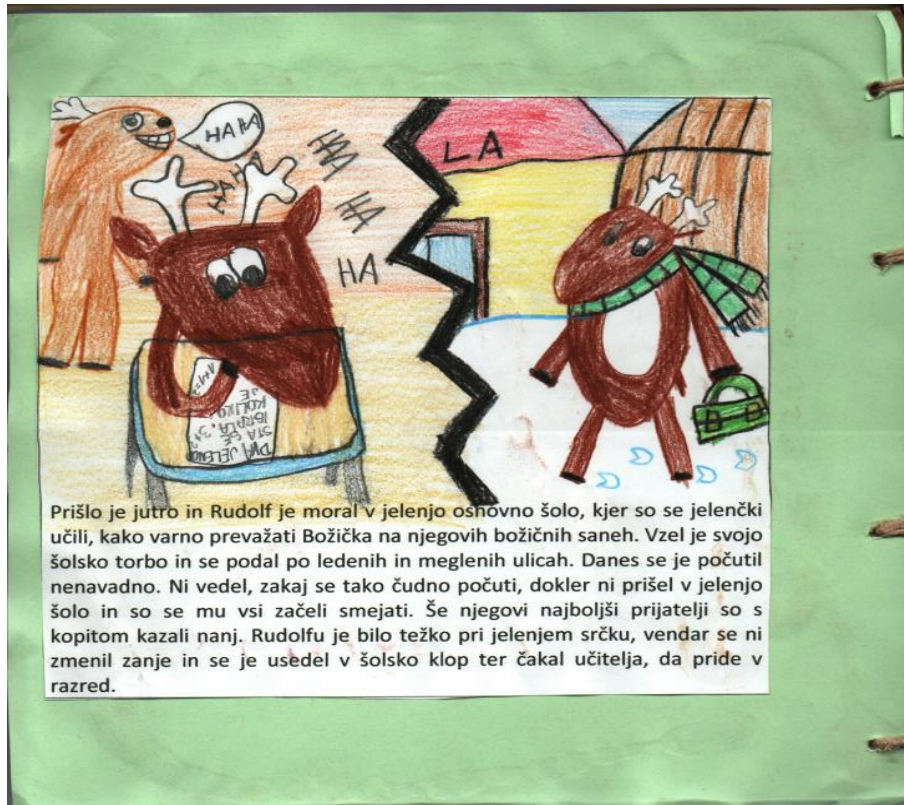
V idealnem šolskem svetu naj bi bili vsi zadovoljni s svojim videzom in naj ne bi stremeli po tem, da bi postali drugačni. Vsi bi si upali povedati, kako razmišljamo. Ne bi počeli stvari, ki nam niso pomembne, temveč bi čakali, da se pojavijo, in potem bi to storili s toliko strasti, da ne bi bilo vprašljivo, ali je prav ali narobe. Nihče od nas se ne bi zatekel k samomoru, ker bi vsi imeli razumevanje in podporo za drugega.

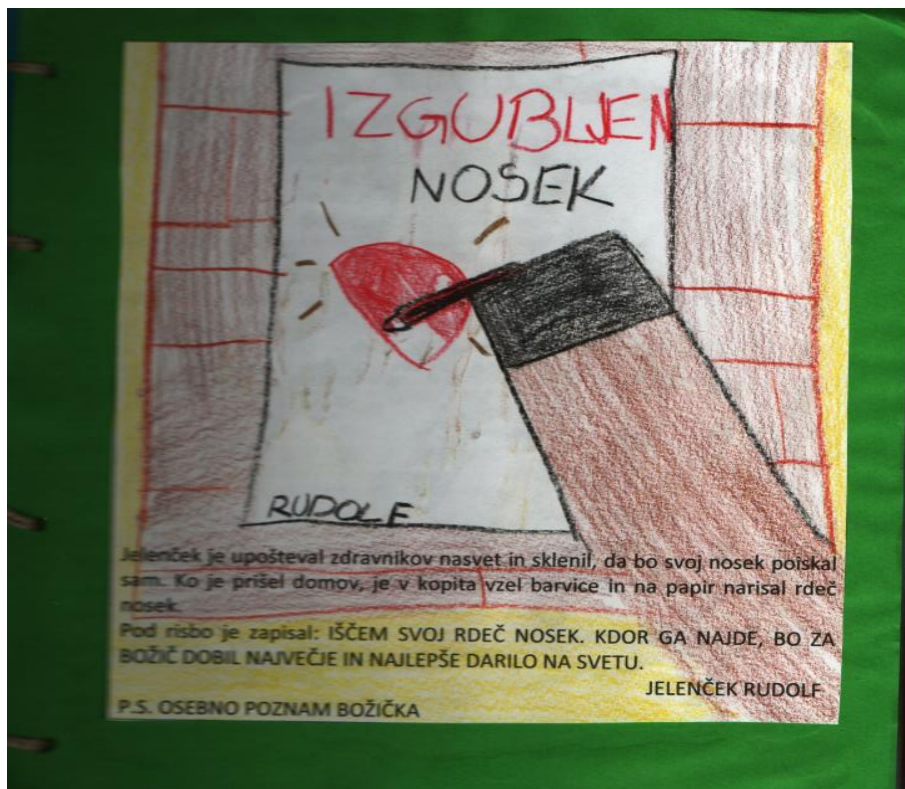
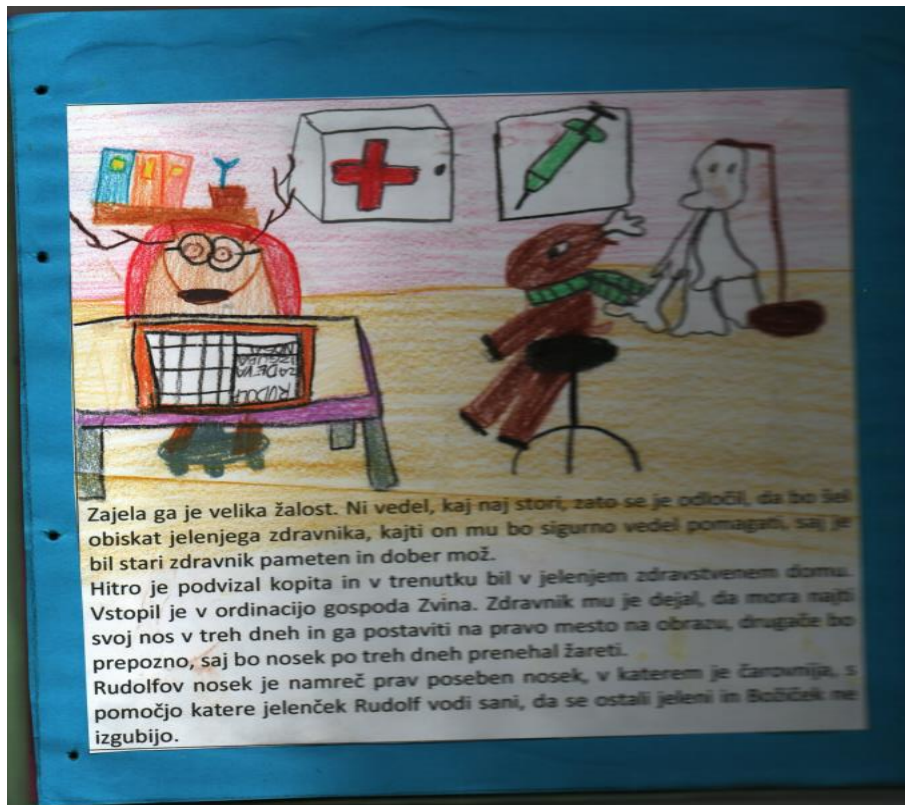
Na žalost se vse to ne more zgoditi, ker naš svet ni popoln. Toda s tem se ne moremo sprijazniti.

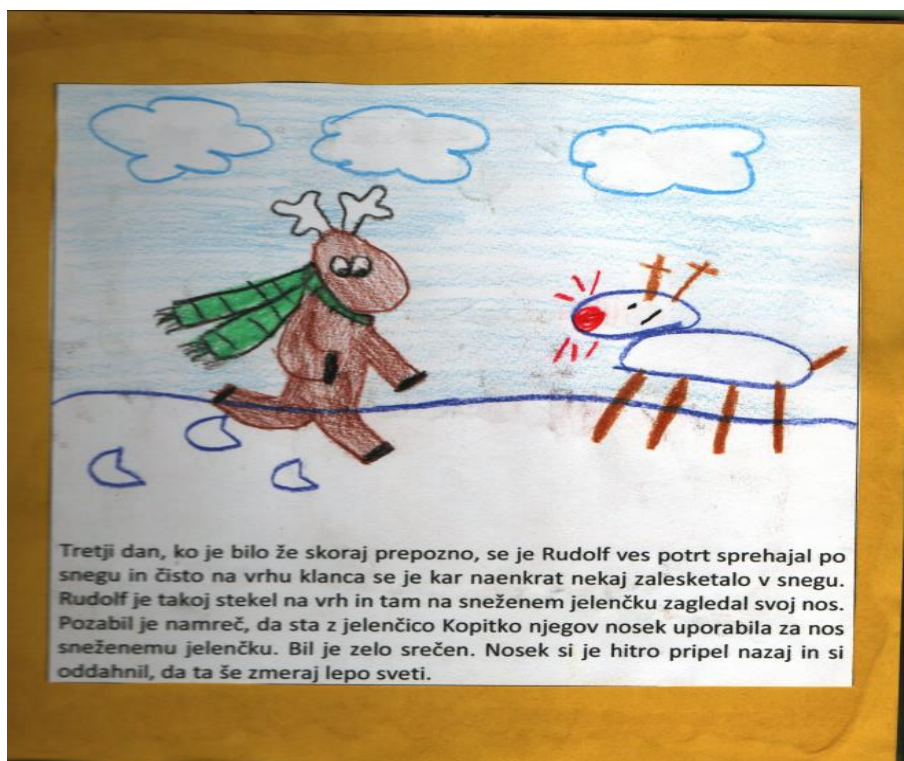
Naloga nas najstnikov je, da si prizadevamo k uresničitvi idealov. Če bomo še naprej upali in nekaj tudi naredili, prispevali k nepopolnemu popolnosti, bomo na drugi strani zmagali. Nikoli ne bomo mogli ugotoviti vsega, na kar bi lahko vplivali, ker se bo to poglavje kmalu končalo. Šli bomo naprej, v svet odraslih. Srednja šola naj bo uvod v pravo in boljše resnično življenje in le-to je tisto, kar je pomembno.

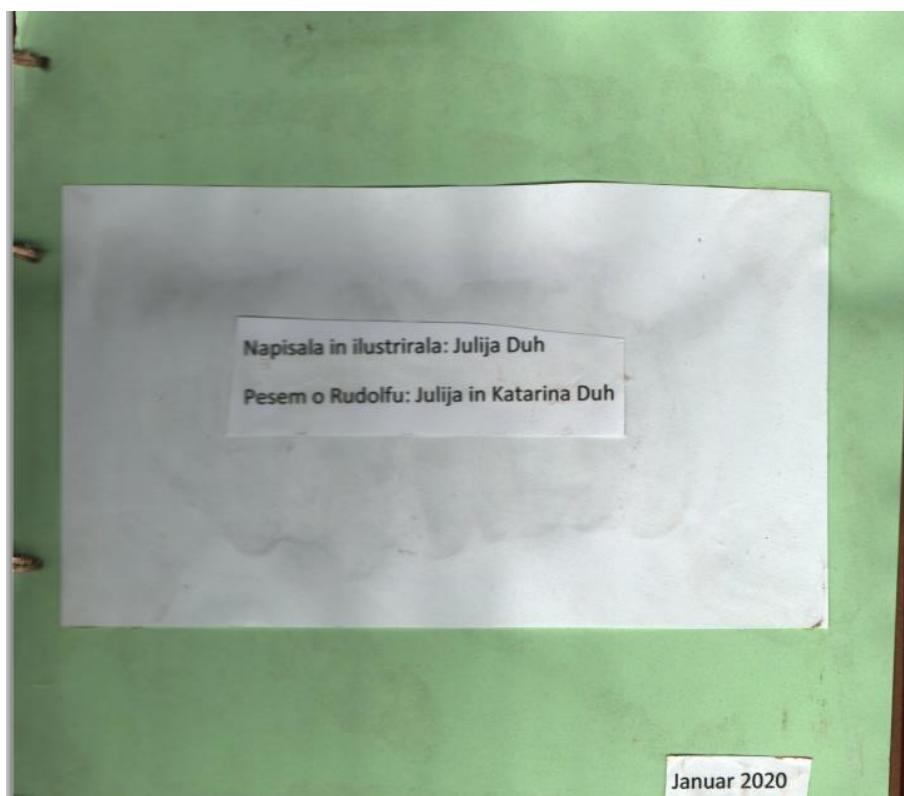
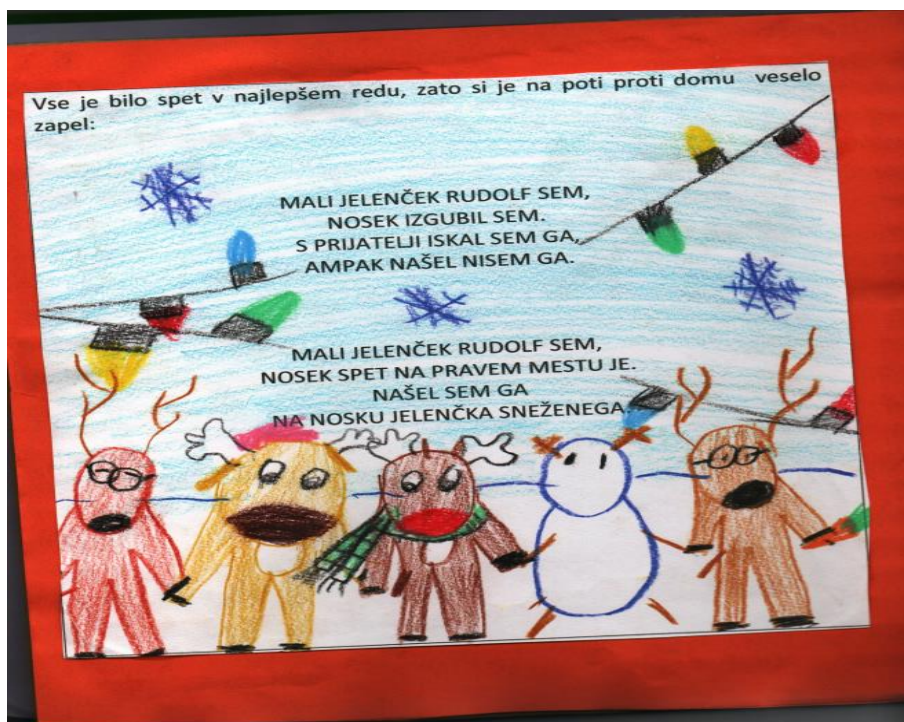
Ivana KRPAN, 9. a

Najin pogled na VZGOJO ZA VARNO OKOLJE – od zbiralne akcije, in še česa, k omejitvi podnebnih sprememb

V zadnjih letih se veliko dogodkov in besed vrti okoli okolja in narave. Narava je naš prvi dom, ki ga ljudje premalo cenimo.

Namesto da se ukvarjamo z naravo, se vedno več ljudi v prostem času in nasploh ukvarja s tehnologijo, ki je nekako tudi odvisna od okolja, le da se tega mnogi ne zavedajo. Pljuča zemlje se dušijo v izpušnih plinih, ki jih proizvedejo naši dosežki oziroma naša vsakdanjost.

Zaradi onesnaženja se spreminja tudi temperatura v ozračju. Ponekod na svetu je že tako vroče, da se požari sprožijo kar sami. Tako lahko zagori tudi večji del gozda, ki je dom živim organizmom in naš prečiščevalec zraka. Ne pozabimo, da se med požarom v ozračje spusti veliko CO₂ (ogljikovega dioksida), ki je škodljiv za naše zdravje.

Ledeniki se talijo in živa bitja nimajo več pogojev za preživetje. Veliko vrst organizmov je že izumrlo. Večina odpadkov pristane na žalost v morju, kjer jih živa bitja zamenjajo za hrano in jih nazadnje tako dobimo nazaj na naš krožnik. Z vsakršnim nepravilno ločevanjem odpadkom ljudje škodujemo tudi sami sebi. Grozi nam biološko opustošenje temeljev človeške civilizacije.

Tega se zaveda vse več mladih in starejših po svetu. Z željo po boljši prihodnosti okolja in vseh nas želijo opozoriti predvsem tudi politike, da naj bi se začeli zavedati, kako bi s svojo oblastjo lahko pripomogli k temu. Ena najbolj glasnih ekobojevnic je bila letos deklica Greta Thunberg, ki je prevzela svet z mislijo na boljši jutri. Mnogi jo posnemajo in z mirnimi protesti širijo zanimanje za naravo.

O takih stvareh se pogovarjajo tudi devetošolci iz OŠ Turnišče (v uvodu so za naš članek zbrali podatke o tem, kako se čutijo podnebne spremembe v naši vsakdanjosti), ki pravijo, da smo vsi krivi za onesnaženost in da čisto vsak človek lahko pripomore k zmanjšanju človeške katastrofe. Razmišljajo tudi o zmanjšanju uporabe plastičnih izdelkov in izdelkov za enkratno uporabo.

Kot eko šola vsako leto poskrbimo za delavnice in okoljevarstveno izobraževanje. Mlajši po navadi izdelujejo in se učijo skozi igre o naravi in kako jo obvarovati, starejši pa si enkrat letno npr. ogledamo komunalno zbirališče odpadkov v Puconcih, ekosocialno kmetijo Korenika, bližnje kmetije in čebelnjake. Veliko o bogastvu narave izvemo na tradicionalnem slovenskem zajtrku, na katerem nas obiščejo kmetje in čebelarji z bližnjih kmetij in nam predstavijo nekaj edinstvenih produktov narave, kot je na primer majhna čebela.

Foto: Neža Ritlop

Naš najljubši projekt, ki ga izvedemo vsaj dvakrat v šolskem letu (jesen, pomlad), je zbiranje starega papirja. Ob tem vsak razred tudi zbira denar, ki ga namenimo za zaključne ekskurzije. Obvestilo o akciji dobi vsak učenec in delavec šole na majhnem listku iz odpadnega časopisa.

Skozi celo leto v posebnih koših zbiramo baterije, zamaške, plastenke, manjše odpadne naprave (tipkovnice, električne igrače ...), žarnice; denar namenimo za finančno šibkejšo družino.

Pri letošnji prvi zbiralni akciji papirja je sodeloval tudi **sedmošolec Miha**, ki pravi, da je bila udeležba večja kot ob zadnji akciji, zato je s toliko večjim veseljem spet pomagal hišniku. Veliko ljudi je pripeljalo papir: treba je bilo pisati, tehtati, zlagati iz avtomobilov in biti potrpežljiv s starši.

Foto: Sonja Tivadar

Po enem tednu smo že vsi nestrpno čakali na »rezultate« zbiralne akcije. Tokrat smo zbrali 14520, 5 kg papirja (najbolj so se potrudili učenci 3. a, ki so po osebi prinesli dobrih 73 kg papirja). Z velikim tovornjakom so zbran papir odpeljali na mesto, kjer ga bodo ponovno predelali. Lani so najeli večji kontejner, saj je bil pred tem manjši PREMAJHEN in je tovornjak moral peljati kar dvakrat.

Ne bodimo največji dejavnik onesnaženja! Odprimo oči in spremenimo svet! K reševanju narave pripomorejo že majhne spremembe (tudi naše zbiralne akcije). Na Zemljo pazimo kot na svoj telefon, da je ne uničimo ...

Vika Magdič, 8. a

Miha Horvat, 7. b

Maj Ritlop, 3. b

Ana Pintarič, 3. b

Dr. Jože Magdič: Življenje je bilo »kot v raju«... Korona je narava! ...

Foto: https://www.delo.si/images/slike/picture/20130713/o_Nedelo-djvu-1717418-hkocmu-hires-jpeg1_1024.jpg

Z nevropsihiatrom in politikom ter svojim dedkom dr. Magdičem sva se pogovarjala o sožitju med človekom in naravo nekoč in danes. Meni, da dandanes ljudje ne znamo živeti v ravnovesju z naravo in s samim seboj, kot so živeli nekoč ... A v zgodovini se je zgodila pomembna prelomnica med Zemljo in nami, ki na njej živimo – vojna naravi. Zato smo si sami krivi naravnih težav, ki so obrambni udarci narave!

Kako bi vi opisali sožitje med človekom in naravo v vaši mladosti/nekoč in danes? Kakšne so spremembe?

Kot otrok in mladostnik sem imel čisto, zdravo naravo okoli sebe. Življenje je bilo »kot v raju«. Kopali smo se v potokih, mlakah, torej ni bilo nobenih zdravstvenih pomislekov. Živeli smo v zaupanju in sproščenem odnosu z naravo. Zaupali smo ji, bila je naša prava *zaveznica*. Zrak je bil popolnoma čist. Nihče nas ni opozarjal, naj se ne dotikamo te ali one rastline, saj je strupena. Naravi smo bili hvaležni za vse plodove. Živeli smo od tega, kar nam je narava dala. Sedanjih velikih trgovin ni bilo. Nam otrokom je bilo jasno in vidno, kako nastaja naša hrana. Nič ni prišlo na mizo direktno iz trgovine. Hrepeneli smo po naklonjenosti narave, da nam čim več obrodi. Žalovali smo, če nam je toča odnesla pridelek. Torej smo bili v POPOLNEM sožitju z naravo. To nam je omogočalo globlje spoznavanje življenja. Naučili smo se dojemati lepe in manj lepe življenjske vsebine. Nismo bili bogati, zato smo pa z veliko hvaležnostjo sprejemali ponujene nam dobrine. Naravo smo doživljali kot veliko, nam naklonjeno mater. Živeli smo v ravnovesju med naravo in samim seboj! Tudi alergičnih bolezni skoraj ni bilo. Bistveno manj je bilo bolezni kože, srca, prebavil in seveda *duše*. To je vplivalo tudi na vaško življenje. Vse je

bilo bolj sproščeno, vsi smo se poznali in družine se niso zapirale vase. Denar nam ni bil pomemben, saj ga je premagala ljubezen.

Danes na žalost tega ni ali pa je v manjši meri. Večina stvari je ravno obratnih, npr. zelo malo je še kakih jezer, kaj šele potokov in močvirja, kjer bi se lahko mirno kopali, namesto hlevskega gnoja njive gnojimo z umetnimi, naravi tujimi gnojili. Nato še škropiva proti škodljivcem, ki so v bistvu strupi – posledično so bile pomorjene številne cvetlice, žuželke in ptice. Sami zanemarjamo naravo, da nam ne da tolikšnih dobrin, uvažano tuje rastline za zemljo, zato se prej »utrudi«. Sicer pa marsikateri naši otroci in vnuki niso podučeni o načinu samopridelave živil in ljubezni do hrane ter narave. Večji del ljudi si sadje ter zelenjavo kupi v obilno založenih trgovinah in sploh ne vedo, od kje prihaja. Vse manj je tudi manjših tržnic, ki so bile v vsaki občini, kjer je bilo vse domače, neškropljeno ...

Nadalina Šarkezi, 3. b

Kaj so po vašem mnenju glavni vzroki za take spremembe/preobrate? In kateri so za vas najhujši oz. spreminjajo/so spreminjali vaše življenje?

VOJNA. Naravi smo napovedali vojno. Odločili smo se, da si jo bomo podjarmili, zaslužjili in izkoriščali. To smo naredili z drugačnim gnojenjem in raznimi strupenimi škropivi, kot sem omenil že prej, s preobilnim sekanjem dreves, torej krčenjem gozda, s katerim smo mnogim živalim vzeli zatočišče/dom ... Seveda pa tudi neznanje o naravi in njenih potrebah.

Kaj pa mi? V vojni z naravo človek ne more biti zmagovalec. Narava ima svojevrstne mehanizme ohranjanja. Obolela narava nam ljudem neprizanesljivo vrača njej povzročeno gorje. Torej s svojo boleznijo, oslabiljenostjo nam pokaže svojo največjo moč. Ko je ohranjena in zdrava, se ne zavedamo, da nam je zaveznik. Premalo se zavedamo, da je narava živa in da

na svoj način trpeče doživlja od nas njej povzročeno bolečino. Narava se nam je začela maščevati.

Strupena škropiva so delno ostala v plodovih, ki smo/jih jemo. Med njimi so tudi živčni strupi. Naše telo, ki je tudi del narave, je začelo zboleovati. Škodo so utrpeli tudi naši možgani. Nastajale so nove vrste bolezni. Prišlo je tudi do psihičnih motenj. Torej bolna, izčrpana narava in potem še mi. Nekoč plodna zemlja je manj rodila. Popolnoma smo jo izčrpali, kot da bi umrla. Zame je vse kruto, srce me boli in žalujem za vsakim koščkom narave.

Ana Pintarič, 3. b

Na kakšen način ste oz. še sporočate ljudem, da nekaj ni v redu? In ali se ljudstvo teh preobratov ter slabosti zaveda?

Moje vedenje in moje obnašanje do narave je edino pošten način, da ljudem sporočam, da nekaj ni v redu. Najprej to moram razčisti pri sebi, v sebi; s tem, da mi ni vseeno, kam odvržem smeti. Torej, da recikliram z odpadki, razmislim, preden kam kaj vržem/odložim, ali to dejansko ne škoduje naravi. Recimo če zlijemo kislino na travo, bi trava propadla, če zliješ avtomobilsko olje v zemljo, bodo organizmi v zemlji propadli/umrli in zemlja ne bo več rodila, ...

Moje vedenje je način številka ena, da druge poskušam pripeljati do zavedanja, da naj spremenijo vedenjski vzorec, da delujejo v smislu ohranjanja narave. Tudi trud, da se naravo oživlja, je pomemben. Npr. jaz celo zimo hranim ptice, ker na ta način zelo ohranjam naravo. Ni mi žal denarja, ki ga dam za ptičjo hrano! S tem ohranjam ptice na nebu. *Enkrat se je ena gospa name jezila, zakaj je na našem vrtu toliko ptic... Jaz sem jo pa vprašal: »Kakšno bi pa bilo nebo brez ptic?«* Več ljudi bi večkrat morali pomisliti, da tudi ptice rabijo hrano in zavetje,

celo pozimi, da preživi. Ta odnos ljubim. To so moje ptice! Pes ima zaščito, mačka ima zaščito, na ptice pa nihče ne pomisli. Sedaj so vsi lepo sprejeli mojo ljubezen ter skrb do ptic in nihče se ne pritožuje, da 'nadlegujem' sosesko s pticami. Tudi na sprehodu opazujem spreminjanje narave in skrbim za varnost živali na cesti, npr. za žabe in polže – odnesem jih na travo. Na vrtu skrbim tudi za čebele. Poleti jim dajem vodo, ker pozabljamo, da so čebele žejne in rabijo vodo, če želimo med.

S svojim vzorom, upam, da se tudi drugi začnejo zavedati, da se da čuvati naravo, kako in kaj je rezultat tega. Nikoli še nisem ubil kake belouške ipd. kajti – *ne delaj drugemu tistega, kar ne želiš, da drugi delajo tebi*; nočem, da kdo meni škoduje, zato tudi jaz skrbim za naravo in jo obdelujem. Tak je tudi moj odnos do starih rož v moji pisarni – z njimi pognojim vrt in jih ne mečem v koš.

Kako lahko politika in navsezadnje mi vsi, mladi in starejši, pomagamo/prispevamo k vsaj manjšim spremembam na boljše, da bi se približali sožitju z naravo?

Imamo zakonodaje, ministrstvo za okolje ipd. ... vse je na papirju. Politika ima svoje zakone in pravilnike na papirju. Vključevanje tega, kar je napisano v naše življenje, je težji proces in tega se mi izogibamo, saj moraš prijeto za delo, da se vse to prevede v realnost.

Pomembno je pa, da tako mladi kot starejši sodelujemo npr. v čistilnih akcijah zbiranja odpadkov v občini, zbiramo odpadni papir za šole, plastenke in zamaške v dobrodelne namene ipd. In to nam mora biti v ponos, da smo del tega! A zakaj jaz zbiram odpadni papir ipd.? Ker jaz mislim na drevo in v imenu dreves zbiram odpadni papir – čim več papirja zberem in pravilno recikliram, tem več dreves bo 'živelo'. To je moja motivacija. Narava mora živeti! Vsak ima možnost, da znotraj samega sebe iz življenjskega okolja najde, vidi potrebo po skrbi za naravo. Tisti na vasi ima npr. drugačno situacijo kot tisti v naseljih, mestih, velemestih ... Vsak mora pogledati okoli sebe in se spraševati, kaj naj on naredi, da bo ta narava zaživela v pravem smislu.

In za konec: Nas tudi virusi /pandemije opozarjajo na porušeno ravnovesje/sožitje z naravo?

DA, v to sploh ne dvomim. Zamislimo se, kaj vse je človek proizvedel s svojo pametjo za lastno samohvalo – »mi imamo rakete, mi imamo najsodobnejša orožja za uničenje, vso to tehniko, super smo pametni«. Ampak druga plat... V smislu – kaj sploh je virus? Virus je narava, korona virus je sestavni del narave. A narava se je pač zgodila v tej obliki. Korona virus ni kazen za nas, ker smo bili takšni in takšni in takšni. Pač zgodil se je ta virus, ki pa je nato nam, zaradi visoke civiliziranosti na področju tehnike in razmišljanja 'kako smo pametni', povzročil to stanje, v katerem se nahajamo. To je virus, ki nima niti ene živčne celice, pokazal pa je nemoč nas, ki imamo na milijarde živčnih celic – narava brez ene živčne celice nas je ukrotila/ dala nam je situacijo, da sta kapitulirala naša pamet, naša tehnika ter civilizacija! To je ta kruta zgodba tega virusa. In ne pozabimo, korona ni kriva, korona sploh ne ve, kaj dela! Sporočilo tega stanja

Mladi poročevalci za okolje

(kaj nam korona sporoča): *Zaustavimo se v tej enostranski tehnologiji in miselnosti, da smo nekaj več/da smo prepomembni! Korona nam je pokazala, kako naša pomembnost lahko pade čez noč, kako se naša super tehnologija zruši čez noč... Narava ni kriva za trenutno stanje, krivi smo mi, ker smo bili tako nesposobni, da smo tako kapitulirali pred korona virusom. Korona virus nas ne zmore opozarjati, ker nima možganov. Spoznali smo pa, da je narava neuničljiva.*

Vika Magdič, 8. a

Z mamino prijateljico o kraških gozdovih in lepotah Krasa

Intervju iz šole na daljavo

Rad imam geografijo in naravo. V času šolanja na daljavo, ko smo dosti za računalnikom, je še toliko pomembnejše, da poskrbimo, da smo tudi veliko zunaj. Spet je več sprehodov po naših gozdovih, poljih.

Vsepovsod nam poudarjajo tudi, da ne potrebujemo potovanja daleč okoli, da je Slovenija lepa. Res je! In če ti jo zna kdo lepo predstaviti, če zna iz enega drevesa ali gozda narediti zgodbo, potem je to čudovito.

Naša družinska prijateljica Erika Trobec Marušič (bila je mamina *cimra* v študentskih letih) je že taka oseba. Po poklicu je profesorica geografije in ruščine, zaposlena pa na drugem delovnem mestu, je velika ljubiteljica narave in otrok (sama ima tri) ter oseba, ki ima iz srca rada svoj Kras.

Za mene Prekmurca je vedno zanimivo, ko nam pripravi kak izlet po drugem koncu Slovenije. Pomislil sem, da bi tudi svojim prijateljem iz tega konca Slovenije znala pričarati lepote Krasa, njihove narave, koneckoncev zelo drugačnih gozdov, kot jih imamo mi, in nas

navdušiti za življenje v naravi. Poslal sem ji nekaj vprašanj, na katera mi je z veseljem odgovorila preko e-pošte, za kar sem ji iz srca hvaležen.

Erika, se narava spreminja tudi pri vas? Butasto vprašanje, pa vendar ... Kaj bi povedala o Krasu v preteklosti in današnjem Krasu?

KRAS V PRETEKLOSTI

Kras je v preteklosti kazal popolnoma drugačno podobo, kot jo kaže danes. Zaradi nepremišljenega človekovega delovanja se je spremenil v golo, kamnito pokrajino. Z intenzivnejšo pašo in sekanjem gozdnega drevja za gradnjo in kurjavo je bil ob koncu osemnajstega stoletja Krasu zadan zadnji usodni udarec. Gozdarjem je nato ob velikih naporih uspelo Kras ponovno pogozditi. Za drugo polovico devetnajstega stoletja je tako značilno intenzivno pogozdovanje kraških goličav s črnim borom.

Tudi v okolici naše vasi (Križ) imamo nekaj takih nasadov črnega bora.

Za obdobje po drugi svetovni vojni je za celoten Kras značilno veliko naravno širjenje gozda, zlasti na opuščenih pašniških površinah. Pojavlja se torej nasprotni problem kot v osemnajstem stoletju – zaraščanje (tudi travnikov in boljših pašnikov).

KRAS DANES

Na rastlinstvo Krasa najbolj odločilno vplivajo razporeditev padavin (sušna obdobja poleti), geološka podlaga (lahko prepustni apnenci), burja (še dodatno izsušuje in na rastline deluje tudi mehansko).

Naravne gozdove in grmišča Krasa najpogosteje gradijo hrast puhovec in črni gaber z malim jesenom. Od grmovnih vrst so najpogostejše: navadni ruj, navadni brin, navadna leska, navadni šipek, navadni bršljan, rešeljika, navadni srobot, navadni češmin in rumeni dren.

Značilen pečat celotnemu Krasu dajejo površine, ki so jih zasadili s črnim borom. Črni bor je bil edina vrsta drevja, ki je pred stoletjem in več lahko preživel v kamnitih kraških tleh. Danes črni bor najbolj ogrožajo bolezni, včasih pa so ga ogrožali škodljivci, zlasti pinijev sprevodni prelec.

Kraševci so že na začetku prejšnjega stoletja bor sprejeli »za svojega«. Srečko Kosovel, pesnik Krasa namreč bor omenja v svoji pesnitvi »Pesem s Krasa«.

Za ohranjanje narave, planeta Zemlja je zelo pomemben gozd. Kraški gozd ima tudi svojo vlogo, čeprav je verjetno drugačna kot npr. vloga naših hrastov, jelš ...? Kaj bi mi Prekmurci morali vedeti o tem in kaj videti v okolici Sežane, kjer si ti doma?

VLOGA GOZDA NA KRASU

Vloge gozda so številne. Na Krasu sta zlasti pomembni ekološka in socialna vloga gozda. Gozd je prostor za rekreacijo in sprostitev. V zadnjih letih se je z ureditvijo številnih tematskih učnih poti močno povečala njegova turistično-rekreacijska in izobraževalna vloga. Učne poti na Krasu so:

Živi muzej Kras (Na nezahtevni poti boste spoznali veliko tipičnih kraških pojavov: vrtače, uvale, škrapljišča, udorne doline, brezna in številne kraške jame. Leta 2017 je bil Živi muzej Krasa izbran za najboljšo tematsko pot v Sloveniji.)

Tabor Sežana (Učna pot je zasnovana kot učilnica v naravi in poteka po hribu Tabor nad Sežano. Spoznali boste naravno pestrost Krasa, saj so na poti lepo označene drevesne in grmovne vrste.)

Pot miru na Krasu (Pred več kot sto leti je znamenita Soška fronta potekala tudi na zahodnem delu Krasa. Danes so ob ohranjenih sledih prve svetovne vojne speljane poučne poti miru. Na razglednem hribu Cerje stoji mogočen Pomnik miru, ki je posvečen braniteljem slovenske zemlje. Očarala vas bo prelepa kraška pokrajina s čudovitimi razgledi.)

Pliskina pot – Kraška učna pot (V vasi Pliskovica se začne zanimiva krožna pot, ki jo označuje v kamen vklesana ovčka, simbol te kraške vasi. Spoznali boste za Kras tako značilne suhe zidove in pomen kalov v preteklosti.)

Krasolovno naravoslovna učna pot Divaški kras (Pot je speljana mimo znamenite udorne doline Risnik do Divaške jame. Spoznali boste kraške pojave in biotsko pestrost Krasa.)

Učna pot Škocjan (To je zanimiva učna pot v parku Škocjanske jame. Pot vodi okoli Velike in Male doline in ponuja prekrasne razglede na globoke udornice, prepadne stene, ponikajočo Reko in sosednje hribe.) ***Povedal sem že, da imaš tako kot jaz rada svoje okolje, naravo, kraške gozdove? Boš prosim podelila z nami nekaj teh občutkov? Nam zaupala kako družinsko zgodnico v povezavi z naravo?***

Pot na Vremščico

MOJE DOŽIVLJANJE KRASA

Na Krasu je krasno –
nikdar ni prezgodaj,
nikdar ni prekasno:
vse je zmeraj o pravem času,
na Krasu.

Na Krasu je krasno –
nikdar ni pretiho,
nikdar ni preglasno:
vsi so zmeraj na dobrem glasu,
na Krasu.

»Na Krasu je krasno,« začne pesem Miroslav Košuta. In prav ta verz mi nenehno odzvanja, ko raziskujem lepote našega Krasa. Kras preprosto obožujem. Je tako drugačen, svojstven. Na Krasu gozd ponuja nekaj več. Poleg velike biotske raznovrstnosti v našem gozdu srečamo številne jame, brezna, spodmole, škrapljišča, vrtače in druge tipično kraške oblike.

Kako zelo me razveseli, ko najmlajši sin reče: »Pssst, tiho vsi!«, da lahko posluša oglašanje kukavice ali trkanje žolne. Ali pa: »Poglejte kako lepa rožica!« Starejša otroka rada raziskujeta jame, posebej tiste manj znane. Nekaj takih jam smo skupaj raziskali v zadnjih tednih. Zanimivo je v katastru jam poiskati koordinate jame ter jo potem v gozdu tudi najti.

Veliko smo že raziskali, toda Kras nam ponuja nove in nove zanimive poti, ki jih bomo v prihodnje z zanimanjem raziskovali naprej.

Erika, kaj pa ti kot tudi velika ljubiteljica narave meniš o svetu, v katerem živimo? Kaj te zelo moti? Česa si želiš?

Vem, da je bilo že nešteto povedano ali napisano, toda žal je tako, da z našim prelepim planetom ravnamo zelo neodgovorno. Ljudje vse bolj onesnažujemo zrak, posledice pa so segrevanje Zemlje, ozonska luknja, kisel dež, ... Vedno večji problem je tudi pomanjkanje in onesnaženje pitne vode.

Človek s svojimi dejavnostmi po vsem svetu uničuje naravna življenjska okolja. Mnogi krhki in pogosto edinstveni življenjski ekosistemi so ogroženi. Prav strašljiv se mi zdi podatek, da v Amazoniji vsako minuto izgine za nogometno igrišče deževnega gozda.

In tvoja zaključna misel za vse nas Prekmurce? Zakaj naj pridemo v vašo naravo, v vaše gozdove, Erika?

Kras vas bo očaral v vseh letnih časih. To vam zagotavljam! Ko boste stopili na Kras, boste takoj opazili, da je tako drugačen od drugih, tudi prelepih koticov naše Slovenije. To drugačno podobo mu daje kamen, ki ga je povsod obilo in ki ga že od nekdaj spreminjata voda in človek. Svojestveno rastlinstvo Krasa, ki uspeva na naši rdečkasti jerini ali terra rossi, je še posebej očarljivo, ko si nadene značilne jesenske barve. Da ne omenjam značilnih kraških oblik, zlasti jam, ki kar vabijo, da jih raziščemo. In nenazadnje, gozd na Krasu vas bo razvajal s svojstvenimi vonjavami, ki jih oddaja za naš prostor tako značilen črni bor. Uživajte ob nekaj mojih fotografijah, ki vam jih pošiljam na drug konec Slovenije.

Jakob Ritlop, 7. a

V bližini pomnika Cerje

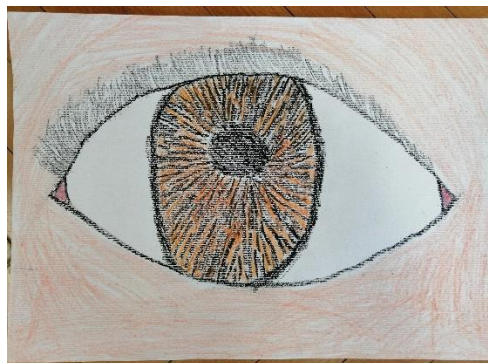

Pastirska hišica pri Šepuljah

Pot na Stari tabor, čudovit, nezahteven razgledni vrh na Krasu

Iz številnih zapisov,
posnetkov,
izdelkov ... drobec
spominov ...

Kaja Erak, 2. b

Aljlaž Erak, 2.b

Anja Hozjan, 2. b

Iva Lebar, 2. b

Julian Matko, 2. b

Kati Horvat, 2. b

Anja Hozjan, 2. b

Jan Nerad, 3. b

Taja Čiček, 3. b

INTERVJU Z BABICO

Moji babici je ime Dragica. Živi v vasi Črenšovci in je upokojena. Prej je delala v ZD Lendava, in sicer na Dispanzerju za žene. Po poklicu je višja medicinska sestra. Zelo rada bere, posluša glasbo in se igra z nami, njenimi vnuki. Pripoveduje nam pravljice, poje različne pesmice in me pogosto nauči ustvariti kaj zanimivega iz različnih naravnih materialov. Babico imam zelo rada.

kaj

1. Kakšna glasba je bila priljubljena v tvoji mladosti?

V moji mladosti so bile popularne različne vrste glasbe. Narodnozabavna, pop, rock ...

2. Katero glasbo so poslušali tvoji starši?

Največkrat narodnozabavno glasbo.

3. Kakšna glasba je bila všeč tebi?

Skozi različna obdobja odraščanja se je tudi moj okus spreminjal.

4. Katera je tvoja najljubša glasbena zvrst?

Pop, rock.

5. Ali se spomniš imena katere od glasbenih skupin ali glasbenikov tistega časa?

Seveda. Bjelo dugme, Plavi orkestar, Teška industrija s Seid Mamič Vajto, Janis Joplin, Queen, The Beatles, Bob Dylan ... in še veliko njih.

6. Ali si vedela igrati kak instrument?

Nikoli nisem igrala na noben instrument.

7. Kako ste poslušali glasbo?

Imeli smo gramofon in smo kupovali plošče, nekateri so imeli tudi kasetofon, kar je bilo že pravo bogastvo.

8. Katera je bila tvoja najljubša pesem?

Moja najljubša pesem je bila »Nedaj se Ines« v izvedbi Rade Šerbedžija in mi je še danes všeč.

9. Na katero glasbo ste v tvoji mladosti plesali?

Včasih se je plesalo veliko več kot sedaj. Plesali smo na gostijah – narodnozabavna glasba, na Bobrih – večinoma na hrvaške šlagerje in seveda v diskotekah na disko glasbo.

10. Katero glasbo so poslušali tvoji vrstniki?

Lahko rečem, da smo vsi poslušali podobno glasbo, predvsem pa smo se veliko pristno družili in pogovarjali.

11. Kakšna je bila takrat moda?

Minikrila, široke hlače, dolgi lasje ...

12. Si se kdaj udeležila kakega glasbenega koncerta?

Udeležila sem se koncerta Bjelo dugme v študentskem naselju v Ljubljani. Za kaj več ni bilo denarja.

13. Se spomniš, katera je bila prva plošča, ki si jo kupila?

Da. Prvo ploščo sem kupila kot študentka v Ljubljani. To je bila seveda plošča Rade Šerbedžija, na kateri je tudi moja omiljena pesem – Nedaj se Ines.

14. Si kdaj pela v pevskem zboru?

Pela sem kot osnovnošolka, ampak le kratek čas.

15. Glasba mi je v mladosti pomenila ... Glasba mi zdaj pomeni ...

Glasba me je spremljala od rane mladosti. Najprej me je **uspaval** pritajen glas moje mame, ki mi je prepevala uspavanke. Pozneje sem spremljala starše na gostije in vaške veselice. Otroci smo rajali in nismo posvečali pozornosti glasbi. Bila je **igra**. Kot srednješolka sem rada sanjala, zato so mi bile vseh romantične hrvaške balade in druge popevke. Glasba je bila spremljevalka **ljubezni**. Kot študentka sem spremenila okus. Takrat nas je prevzela disko glasba, različne rock skupine in tuji izvajalci. No, tudi sedaj me spremlja glasba. Seveda tudi klasična glasba za sproščanje. Predvsem pa rada, poleg glasbe, prisluhnem tudi dobrim besedilom. Glasba je življenje.

Babičina zbirka plošč.

NEURADNO PISMO SOŠOLCEM IZ KORONA ŠOLE

Nedelica, 17. 5. 2020

Dragi sošolci!

Upam, da uživate v t. i. »korona počitnicah«. Meni je zmeraj bolj dolgočasno. Ne glede na to, koliko smo se pritoževali nad šolo, sem prepričana, da nisem edina, ki se želi zopet vrniti med šolske klopi.

Dnevi med delavnikom so večinoma enaki, razen bujenja med šesto in osmo uro. Pojem zajtrk, med katerim preverim komunikacijo ter sporočila. Zmerom preverim še mail za vsak slučaj. Odpravim se ven, kjer zalijem rože in vrt, ki ga med prostim časom kar redno urejam. Zadala sem si namreč, da bom vzgojila lubenice 😊. No, da ne bom zavlačevala! Odpravim se v hišo, kjer si pripravim knjige, učbenike, delovne zvezke in vse potrebno za šolsko delo. Ob natrpanem urniku opravljam le delo za šolo, ki se konča ob štirinajsti uri. Kosim med dvanajsto in pol eno uro. Ob 14.00 se odpravim na svež zrak, da se sprostim, preberem kako knjigo in preletim socialna omrežja. Obiščem babico in ponovim snov (če sem pri volji).

Ob dnevih, ko imam načrtovano ocenjevanje, se zbudim malo prej. Okrog sedme ure. Pozajtrkujem kak lahek zajtrk, ker mi zjutraj ni za hrano. Ampak ... saj veste ... zajtrk naj bi bil najpomembnejši! Nato na hitro preletim učno snov in se med čakanjem preoblečem ter poskrbim za osebno higieno. Odpišem teste in spletne strani. Komaj potem je čas za naslednje predmete.

Trudim se, da vse stvari naredim sproti, se mi pa tu in tam ne da in pustim za kak drug dan (večinoma na petek), nato pa imam »gužvo«. Dnevi, ko imam manj šolskega dela, so mi najljubši. Takrat se zbudim z veliko volje. Tiste dneve na hitro končam z delom in se posvetim hiši. Pospravim, operem perilo, skuham kosilo in se posvetim peki, ki je postala moj dodatek karanteni. Odločila sem se, da se bom preizkusila v peki. Moram povedati, da se mi kar dopade, družina pa je navdušena nad pecivom, kar je češnja za povrh. Take dneve imam čas za sobo, saj, po resnici povedano, moja soba nikoli ni počiščena. Nekako se, po maminih besedah, jaz v neredu kar znajdem. Do konca dneva mi nato ostane še nekaj ur, ki jih posvetim družini in samo kreativnosti. Zvečer si ogledam Preiskovalce na delu Miami, kar mi je zdaj nekako že v urniku. Po umivanju se odpravim v posteljo, kjer nekaj časa presedim. Trudim se da bi vsak dan vsaj malo mojega »dragocenega« časa posvetila branju, ker večinoma itak večino časa presedim za računalniki in nasploh za elektronskimi napravami. Okrog desete se mi le uspe dokopati do »časa za spanje«.

Najhuje je to, da se večinoma videvamo le preko spleta. Na vso srečo se epidemija počasi končuje in se bomo lahko zopet videvali brez kakršne koli skrbi. Kljub vsemu menim, da bo to obdobje pomembno vplivalo na vse nas.

Upam, da uživate v svoji karanteni in ostajate zdravi, da se bomo lahko čim prej videli in imeli fino.

In za konec ... moji lasje še nikoli niso izgledali tako grozno.

Lep pozdrav!!!

Valentina Dominko, 7. b

Ajan Nuhija, 3. b

Turnišče, 19. 5. 2020

Dragi sošolci in sošolke!

Moj dan v karanteni ni ravno preveč bogat. Zbudim se ob 9.00. Zajtrka po navadi nimam, saj se »rad nažiram« pozno v noč (nočni piknik). Na žalost, ali pa na mojo srečo, zjutraj ni nikogar več doma, tako da lahko počnem, kar me je volja. To srečo vsak dan prekine draga babica Slava, ki živi v spodnji etaži, prav tako pa dnevno telefonski klic moje mame, ki me neštetokrat mora spomniti na moje obveznosti do šole. To vzemite malo za šalo in kar precej zares 😊.

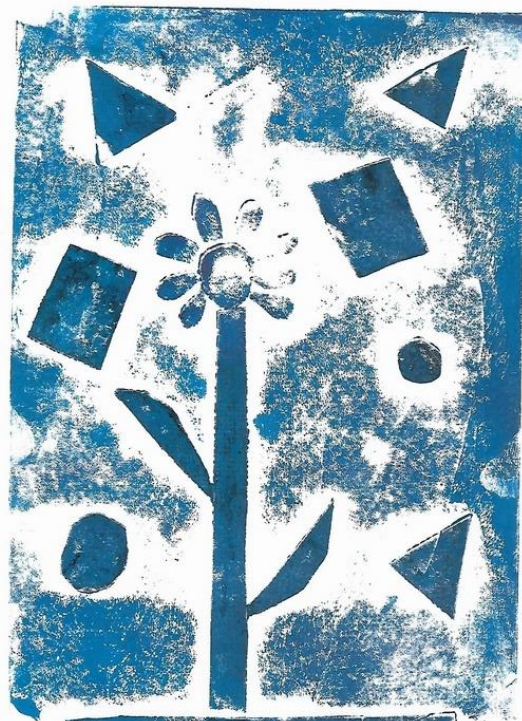
Dopoldne delam naloge, kar je najtežji del dneva (in iskreno povedano se mi ravno preveč ne ljubi), zato pa si zelo krajšam čas z igranjem kitare in "visenjem" na računalniku. Televizija in telefon sta redko vklopljena, saj imam telefon prazen že skoraj pet tednov, TV pa se prižge samo takrat, ko je na sporedu Esmeralda (gledam jo samo jaz) in poročila.

Tako res večji del dneva preživim sam (do včeraj s sestro Kati), saj moji starši v času karantene niso bili doma niti enega dneva, še več, delali so še bolj in dlje kot po navadi. Ko pa starši pridejo domov, pa je po navadi čas za res pozno kosilo, tj. že skorajda obilnejšo večerjo. Takrat se tudi pogovarjamo o preživetem dnevu, ki je pust in siv brez vas.

Zelo pogrešam šolo, saj mi takšen način učenja sploh ne diši.

To je to, vse z moje strani. Z enimi smo se že videli in se že tudi družili. Merdan, drugič naj te ne boli glava, OK?

Vse vas lepo pozdravljam, H & M (HORVAT and MIHA)

E.H. Kartonski tisk Roža Alja, 2019

Ivo Kohek, 4. a: Hiška iz odpadne embalaže Anže Lebar, 4. a: Metulj upanja

KARANTENA 1. del: Moja starejša sestra (avtobiografska črtica)

Karantena traja že več kot dva tedna. Vse šole in trgovine (razen trgovine z živili in lekarn) so zaprte, dijaki, študentje in osnovnošolci smo doma, saj so tudi šole zaprte. Moji starši se s tem ne ukvarjajo, saj večino časa preživimo sami. Večji problem predstavljata moji sestri, obe sta starejši, in večino časa odsotni. Zaradi karantene pa moramo vsi živeti pod isto streho, delati za šolo in se poslušati. Sestri imam rada, občudujem njuno obnašanje (delovne navade, razumevanje sveta itn.), a lagala bi, če ne bi rekla, da mi gresta velikokrat na živce. Sem najbolj ustvarjalna v družini (edina slikam, rišem in izdelujem) in se zelo rada družim, ampak včasih rabim tišino, da se sprostim, osredotočim in delam, kakor je prav.

Neko jutro sem se zbudila, pozajtrkovala ter dobila odlično idejo, da bi izdelovala uhanе; idejo je slišala tudi sestra (verjetno sem na glas razmišljala). "Uhanе boš delala? Se lahko pridružim?" Všeč mi je bilo, da bi si vzela čas in imela nekaj ur s sestro, a po drugi strani res nisem hotela, saj se vedno, ko kaj skupaj delava, skregava.

Za primer: Prejšnji teden sva pekli mafine. Potrebovali sva 80 g masla. Tako sem ji tudi povedala in sem ji za dokaz pokazala tudi recept. Sestra je seveda dala preveč masla. Mafini so bili dobri, a ko naju je mama vprašala, zakaj manjka toliko masla, je sestra krivdo zvrnila name. Mami sem se opravičila, čeprav mi je rekla, da ni potrebe.

Torej se nisem preveč veselila. "Seveda lahko, samo prej si moram pospraviti sobo," sem odgovorila iz vljudnosti. Izdelovanje uhanov je šlo v redu, čeprav sva se tudi tokrat nekajkrat skregali. Ni me hotela poslušati, ko sem ji želela dopovedati, da ne more dati železa v maso, ker bo nastala kemijska reakcija pri pečenju.

"Zakaj mi zapoveduješ?"

Živa Forjan, 8. a

“Saj sem starejša! Vem, kaj delam,” mi je sarkastično zabrusila.

“Samo pravim, da uhani ne bodo prišli iz pečice iste barve, ampak bodo bolj rjavi.”

“VEM, KAJ DELAM!” je zakričala. Veliko prenesem, vendar ko nekdo kriči name iz nepojasnjenih razlogov, se mi živci strgajo.

“Ven!” sem rekla odločno.

“Kaj si rekla? Ne moreš mi ukazovati, povedala bom mami, da mi ne dovoliš delati uhanov!”

“REKLA SEM VEN!”

“MAMIIIIIII! ELLA JE NESRAMNA DO MENE!!!!!!”

Vedela sem, da jo bo mama podprla, saj je: 1. starejša, 2. zakričala sem nanjo in 3. mama nas ima že preko glave.

Mama je prišla gor in poslušala zgodbo od obeh. Na koncu je rekla samo: “Obe sta dovolj veliki, da se sami zmenita,” ter odšla ven. Tudi sestra je odšla ven iz moje sobe in z vrati tako močno zaloputnila, da se je zatresla cela hiša. “KDO JE TAKO ZALOPUTNIL!?” je zakričala mami.

“ELLA JE BILA, VEN ME JE VRGLA IN ZALOPUTNILA VRATA!”

Imela sem jo prek glave. Preoblekla sem se, šla na dvorišče in se odpravilča teč okoli našega vrta. Najlažje se sprostim s tekom. Ker pa imam prepoved odhoda iz posesti, je bilo to vse, kar sem imela. Po eni uri teka in telovadbe je k meni prišla mama.

“Slišala sem, kaj se je zgodilo, vem, da ti je neprijetno, kako zdaj živimo, a moraš se zavedati, da sta obe sestri pod velikim stresom zaradi šole in ljubezenskega življenja. Obe te imata neskončno radi, čeprav se tega ne zavedaš, rajši se ta teden drži zase, naslednji pa bo že boljše.”

Tako je tudi bilo. Nobena od naju se ni opravičila, ker sva se po enodnevnem kuhanju mule spet normalno pogovarjali. Življenje s setrama me vedno preseneti, vendar se rajši držim v svoji sobi oz. kaka dva metra vstran.

Ella Litrop, 8. a

KARANTENA 2. del: Čas za izboljšave

Nekaj mesecev nazaj je v Sloveniji izbruhnil virus, imenovan koronavirus, ki je prvič izbruhnil na Kitajskem. Šole, javna mesta, trgovine so se začele zapirati in, če sem odkrita, me je začelo skrbeti. Kmalu zatem so nam zaprli šole. Na prvi pogled se mi je zdelo to super. Ni več šole in lahko sem doma ter poležavam cele dneve. Kmalu pa sem ugotovila, da na žalost moje šolanje ne bo potekalo tako.

Šolanje na daljavo mi je bilo všeč. Imeli smo manj nalog, več časa za hobije, družino itn. Sama sem se tudi hitreje naučila snov, toda ko sem pa potrebovala razlago, sem pa bila zelo omejena na splet oz. učiteljevo pisno razlago. Bilo mi je prav v veselje raziskovati in odkrivati novo snov popolnoma sama. Imela sem veliko časa. V prostem času sem si prepleskala sobo, kar ne bi bilo možno do poletja, ko bi bile počitnice. Veliko časa sem tudi porabila za izdelavo nakita (izdelala sem si toliko uhanov, da lahko nosim vsak dan drug par) ali za slikanje in ustvarjanje, okrasila sem si sobo ipd. Vmes je imela tudi moja najboljša prijateljica oz. sestrična rojstni dan. Brez problema sem ji lahko izdelala album, poln najinih slik. Prvi mesec mi je minil v sekundi. Spoznala sem veliko prijateljev iz vseh koncev sveta in so mi bili v oporo v najtežjih časih. Čeprav sem na nekatere prijatelje "pozabila", sem se trudila ohraniti ali nadgrajevati vsa prijateljstva. Tudi v družini smo se začeli bolj razumeti. Zdaj smo veliko bolj odkriti drug do drugega, čeprav se nam je tudi sredi karantene malo zmešalo (toliko časa preživeti z dvema sestrama je res težko ... verjamem, da se je tudi drugim, ki imajo brate ali sestre, čas vlekel). Vsak dan sem poskrbela, da smo šli na sprehod, saj je včasih kdo potreboval le malo prepričevanja. Drugi mesec me je začelo že malo skrbeti, saj nisem mogla videti svojih prijateljev, pogrešala sem družbo izven družine in postalo mi je dolgočasno. Tudi šolsko delo se je otežilo in večino časa sem porabila za učenje, zato mi ni ostalo veliko časa za sproščanje. Mislim, da je bil konec drugega in začetek tretjega meseca najslabši čas med karanteno zame. Moje zdravje in navade so se spreminjale na slabše. Manj sem bila aktivna, nisem toliko skrbela za svoje počutje in velikokrat sem prebedela celo noč. Toda počasi sem spet prišla na stare tire, spet sem videla svojo sestrično, kar mi je pomagalo do spoznanja, da sem se med karanteno malo "izgubila". Spet sem začela skrbeti zase, svoje zdravje, svojo kožo, prehrano, postavo in telovadba mi je bila spet v veselje. Vrnili so se tudi moji treningi plesa, kar mi je še bolj pomagalo pri odkrivanju same sebe. Ker pa se je začelo ocenjevalno obdobje, sem vedela, da bom nekaj tednov spet vse opustila. Potrudila sem se, da sem se vsak dan dovolj gibala itn. Tretji mesec je

bil mesec odkrivanja. Pospravila sem si sobo in naredila prostor za nove ideje. Začela sem spoznavati nove hobije (igranje ukulele, video igrice ...) in obudila sem stare (slikanje, kiparstvo ...) Sčasoma sem veliko rajši šla na sprehod, kot da bi ostala doma in gledala v telefon. Proti koncu karantene oz. zdaj sem mentalno in fizično tako rečeno "prebujena". Poleg vsega dela sem imela čas, da procesiram vse dogodke, ki so bili v mojem življenju, katerih mogoče nisem popolnoma sprejela (smrt babice, nova šola, novi prijatelji, moja samopodoba ...).

Karantena je bila po mojem mnenju popolni čas za izboljšave. Za nov val me pa toliko ne skrbi, čeprav verjamem, da bo trajalo več mesecev ali let, preden bomo lahko živeli kot prej. Za tiste, ki pa še vedno ne vedo preprečiti osamljenosti, priporočam:

- da najdete nove ljudi: na svetu je veliko ljudi z enakimi interesi kot vi, samo pazite na svojo varnost;
- preizkusite nove hobije ali se naučite novih sposobnosti: tudi če vam na začetku ne bo šlo, se lahko vsega naučite, če si pridete;
- pospravite si sobo: ne mislim samo tako, da jo posešaš itn., ampak pogledajte, kaj imate v vsakem predalu, v omari in mogoče boste našli kaj zanimivih "zakladov";
- poskusite novi stil: moda se vedno spreminja, zato se s stilom poigrajte, izdelajte kaj novega, na majico si narišite nov dizajn, izdelajte si novo torbico, nadenite si nova očala, zabavajte se.

Čas izkoristite previdno in ne bojte se novih izkušenj, saj vas le-te oblikujejo.

Dogodek, ki sem si ga zapomnila, pa je bil ta:

Bil je navaden dan in sem bila zelo osamljena. Ponavadi se v takem času zaposlim s šolo, ampak tistega dne se mi res ni dalo. Ker sem nadležna sestra, sem šla k Živi (moji starejši sestri), ki je bila v svoji sobi. Vstopila sem in zaslišala glase: "JEBELA CESTAAAAA!!!". "Vrgla" sem se na njeno posteljo in jo vprašala: "Vem, da te motim sredi tvojega poetskega preklinjanja, ampak zanima me, kaj delaš?" "ŠŠŠŠŠŠŠ TIŠINA V DVORANI!!!!!!". Igram igrico z Žigo (njen fant), kjer streljaš "the bad guys", je mirno, ampak agresivno odgovorila. Seveda sem si igrico takoj naložila, ker mi je bil dolgčas. Naslednje 4 ure sva skupaj igrali in kričali, kolikor sva mogli. Seveda je to moji mami šlo na živce in je prišla pogledat, le zakaj njeni prelepi hčerki, ki ponavadi ne kričita, povzročata tak nemir. Vstopila je v sobo in zaslišala le:

“EHHHH, crknila san ... zdaj san se svadila.” Prekinila sem igrico po moji veliki izgubi in se obrnila proti njej: “Heejjjjjjjj, mamiiii. Igrali sva igrico, torej moje iskreno opravičilo za nemir.” Do večera smo se pogovarjale o študiju in srednji šoli. Bil je odličen dan, saj sem se naučila pomembno lekcijo: sem odlična strelka, boljša od Žive. :)

Ella Litrop, 8. a

Rosa Zadavec

Kris Premooša

Jan Lebar

Fedja Kociper

Amadej Sraka

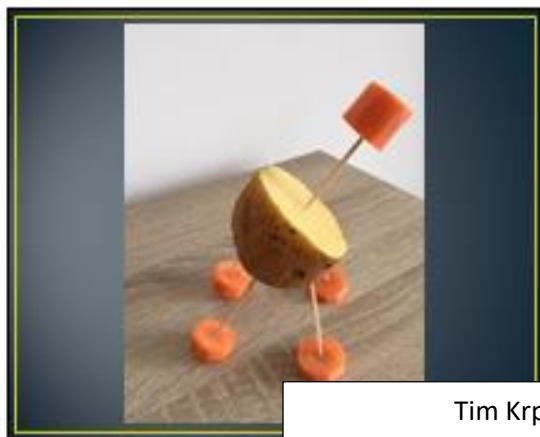
Luka Hozjan

Iva Režonja

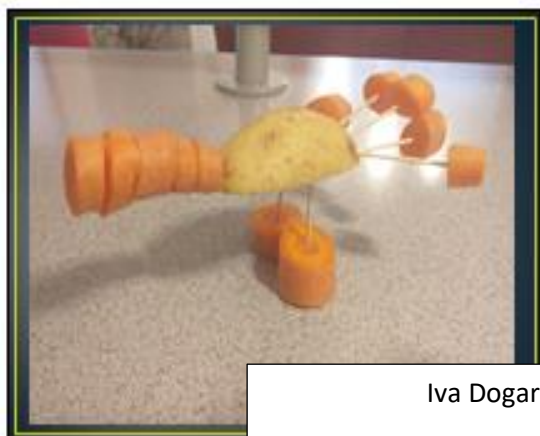
Flora Markoja

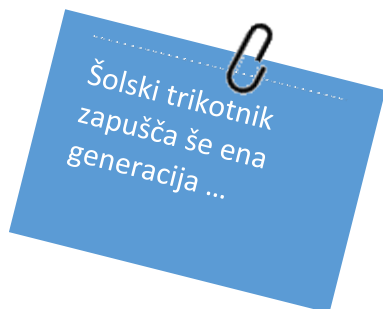
Tim Krpan

Taja Rudaš

Iva Dogar

Na zaključni valeti 9. razreda

Devet let skupnega življenja je mimo. Zdi se, kot da smo še včeraj bili v prvem razredu in se od začudenja, v rumenih ruticah, ozirali naokoli. Nato smo zrasli in se kot glavni in najstarejši v prvi triadi potikali in podili naokoli. Prestop in višja stopnička k odraščanju sta bili novi razredničarki in seveda tudi angleščina ter nemščina, pri katerima smo si začeli vice in nespametne reči pripovedovati pod krinko. Naslednje leto smo že pridno trenirali glasove in naše majhne glave polnili z melodijami pri urah glasbe. V paralelki pa so šli še čez eno in novo preizkušnjo, torej novo razredničarko. Po končani drugi triadi pa nas je že objemalo veselje do spoznavanja novih kotičkov šole in seljenja iz ene učilnice v drugo, navsezadnje pa naziva najstniki. Morda priznamo, nas je bilo tudi malce strah, morda drugačnih, tujih obrazov ali prevelike težnje k učenju ter novih predmetov. Konec koncev pa smo rešitev iskali pri razrednih urah, b razred pri ameriškem nabrušenem ravnilu in a razred pri športno - plesni nogi.

Vse se je ponavljalo po isti kaseti. Od majhnih prvošolčkov, skozi vse osnovnošolske triade se je od nas širil smeh, zadovoljstvo, žalost, razočaranost, prepiri, prijateljstva in seveda navsezadnje novi uspehi ter dosežki, ki so odmevali vse naokoli. Zdaj pa smo tu, vsi spremenjeni, najstniki, katerih niti strožja kazen ne ustavi, kaj šele starši in učitelji. Tukaj se naša pot razmeji, kakor divergentni razvoj ali razvoj z razhajanjem, če se malo povrnemo na učno snov, dokler smo še vsi skupaj zbrani. Torej vsak bo odšel v svojo smer, vendar z našim odhodom bodo spomini ostali, tako v šoli, kot v naših srcih.

Timeja Apatič, 9. b

Devetošolci se poslavljajo

OSEBNA IZKAZNICA 9. a in 9. b

1. TIMEJA APATIČ – Gimnazija Murska Sobota

- ✓ tista, ka poskrbi za naloge v razredu
- ✓ pri njej ostanejo skrivnosti zaupne
- ✓ razredna mama

2. ANA BENČAK – Srednja zdravstvena šola Murska Sobota – kozmetični tehnik

- ✓ brez prepira ne mine dan
- ✓ namišljena predsednica razreda
- ✓ meter pa čvapčič

Devetošolci se poslavljajo

3. TARIK BRUMEN – Srednja poklicna in tehniška šola Murska Sobota

- ✓ zaželjen sogovorec
- ✓ šolski mizar
- ✓ profesionalni košarkar v slabi ekipi

4. JAN CASAR – Srednja elektro-računalniška šola Maribor

- ✓ razredni filozof
- ✓ razredni računalniški genij
- ✓ najljubša beseda: »Count.«

5. Maks Čizmazija – Srednja poklicna in tehniška šola Murska Sobota – strojni tehnik

- ✓ dober v matematiki, čeprav ne zglada tako
- ✓ ljubi biologijo in kemijo (zaradi učiteljice)
- ✓ rad nosi puloverje
- ✓ mehki vzglavnik pri matematiki

6. JAN DOMINKO – Dvojezična srednja šola Lendava – strojni tehnik

- ✓ najpogostejše besede PM
- ✓ razredni klovn
- ✓ mojster zvoka – prva polovica šolskega DJ

7. NIKO DRAŠKOVIČ – Srednja poklicna in tehniška šola Murska Sobota – elektrotehnik

- ✓ mojster zvoka – druga polovica šolskega DJ
- ✓ prijateljstvo z učitelji
- ✓ »Statusi so zakon!«

8. SANJA FTIČAR – Ekonomska šola Murska Sobota

- ✓ Harry Potter očala
- ✓ ena od stalnih gostij Varaš bara
- ✓ izkaže se pri glasbi
- ✓ ena izmed stalkerjev

9. NEJA GJERKEŠ – Ekonomska šola Murska Sobota

- ✓ vedno šokiran človek
- ✓ glavna beseda: »Ka?«
- ✓ prvi pacient učitelja Stanka Kreslina
- ✓ največji stalker

Devetošolci se poslavljajo

10. ANEJ HORVAT – Dvojezična srednja šola Lendava

- ✓ drugi Cristiano Ronaldo
- ✓ 3. dežurni učitelj pri malici (»Gremo!«)
- ✓ Lajči d.o.o se svadi kar tako.

11. BRINA HORVAT – Srednja zdravstvena šola Murska Sobota

- ✓ špeglarka
- ✓ razredna mama
- ✓ never depressed

12. LINA JEREBIC – Gimnazija Franca Miklošiča Ljutomer

- ✓ usojena zveza z Timon
- ✓ predsednica, ki obvlada svoj posel
- ✓ črna barva (pogrebništvo Smrtko)

13. TIM KOREN – Srednja poklicna in tehniška šola Murska Sobota – strojni tehnik

- ✓ skater leta
- ✓ učiteljičin palček
- ✓ Kda piči kača, teče strupeni jezik!

14. IVANA KRPAN – Srednja zdravstvena šola Murska Sobota

- ✓ stroj za domače naloge
- ✓ Made in Korea
- ✓ piccasso v ženski obliki

15. ALINA KUTOŠ – Gimnazija Franca Miklošiča Ljutomer – predšolska vzgoja

- ✓ zbiranje ostrih predmetov za streho
- ✓ poredne misli
- ✓ ne pozna domačih nalog

16. MELANI LEBAR – Ekonomska šola Murska Sobota

- ✓ mali Messi
- ✓ Nemre jesti, ker ma afte ...
- ✓ izjava: »Prešeren je player.«

Devetošolci se poslavljajo

17. SVEN LEBAR – Gimnazija Murska Sobota

- ✓ mojster piflanja
- ✓ postelja + Sven = 50kg
- ✓ prijazen(?) dečko

18. NAJA MAGDIČ – Gimnazija Franca Miklošiča Ljutomer

- ✓ 2. Billie Eilish
- ✓ mama mačk
- ✓ Zna matematiko, samo nikdar je ne razmi.

19. MAJ PINTARIČ – Gimnazija Franca Miklošiča Ljutomer

- ✓ Rešitve so vedno pri meni.
- ✓ učitelj (BJ) drugi sin
- ✓ novi gangster

20. LANA POZDEREC – Srednja šola za oblikovanje Maribor – frizer

- ✓ razredna bonta
- ✓ »alkoholik« prve klase
- ✓ ekspert za prepiranje z učitelji med poukom
- ✓ Skous v jarki, či je pijana al nej.

21. ALJAŽ SMODIŠ – Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana

- ✓ Svetovljan – britanski državljan
- ✓ čoperski mojster računalništva
- ✓ Brez izgovorov pač nejde!

22. LISANDRO ŠARKEZI – Srednja in poklicna šola Murska Sobota

- ✓ razredni fifa majster
- ✓ Prijde en den, ostalo ga nega.
- ✓ mali Neymar
- ✓ Rodbino ti pozoven!

23. SABINA ŠARKEZI – Srednja zdravstvena šola Murska Sobota – kozmetični tehnik

- ✓ vedno podaljšani vikendi
- ✓ pomoč sošolkam pri zbiranju ostrih predmetov za streho
- ✓ Pazi, rodbina!

Devetošolci se poslavljajo

24. FLORIЈAN ŠČAP – Biotehniška šola Rakičan

- ✓ božični štrunfli
- ✓ devetošolski slavček
- ✓ Ka je na kmetaj novoga?

25. LARA ŠIMON – Srednja šola za oblikovanje Maribor – frizer

- ✓ mejkap mafija
- ✓ dober style
- ✓ »Boli me đoka.«

26. ALEŠ TERNAR – Dvojezična srednja šola Lendava – mehatronik

- ✓ Tiha voda bregove dere.
- ✓ zvesti oboževalec Shawna Mendesa
- ✓ Kda Aleš bižij, ide učiteljica ...

27. SARA TUŠKEI – Srednja poklica in tehniška šola Murska Sobota

- ✓ Duga kak pondejlek ...
- ✓ rada ima harmoniko
- ✓ Pisnivo sadje - se ve, kje -> (v Sarini torbi)

28. KATARINA ZAVEC – Srednja šola za oblikovanje Maribor

- ✓ tista mila
- ✓ velika umetnica 9.a
- ✓ Pazi Los Angeles, Katarina prihaja!

29. LARISA ZVER – Srednja šola za turizem Maribor

- ✓ poredne misli
- ✓ lepotica in zver
- ✓ Brez računalnika ni življenja.

Devetošolci se poslavljajo

Razveselimo se
glasu o vsakem
bivšem učencu

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
I II III IV V VI VII VIII IX X XI XII

POZDRAVLJENI UČITELJI, UČENCI
NEKDANJI SOŠOLCI LETNIKA
1954 - 1955

OGLAŠAM SE V VAŠO REVUJO -
PODOČIKO, KED BI RADA PREDSTAVILA
UČENCE LETNIKA 1954 - 1955 KI SMO
SE LETA 1961 PRVI VSEDLI V KLOPI
NOVO ZBRAJENE SOLE, SEDAJ PA SE
PO 50. LETIH SPET SREČALI.
BILO NAS JE 31 UČENCEV IZ VASI
RENKOVCI, TURNIŠČE, NEDELICA IN GOMILICA.
NAŠA RAZREDNIČARKA JE BILA
ERNA ZADRAVEC.

BIKI SMO PRVI V NOVI SOLI IN TUDI
PRVI KI SMO IMELI VALETO.
NATO PA SMO SE RAŠLI PO CELEM
SVETO, V SOVENIJI, AVSTRIJI, AVSTRALIJI
KANADI ŠVICI IN DRUGJE
USAK SI JE IZBRAL SVOJ POKLIC IN
SI USTVARIL DUVŽINO.

29. 6. 2019 JE MIL ZA NAS VESEL DAN.
ŽE OD JANUARJA SMO ISKALI NASLOVE
DA SMO LAHKO POSKALI VABIKA.

ODLOČILI SMO SE DA SE DOBIMO 29. 6. 2019
V GOSTINI PRI STODENCU V NEDELICI.

OB 16. URI SMO SE DOBILI PRED NAŠO
ŠOLO V TURNIŠČU. ZAPLOSILI SMO
ZAVNATEJICO MELITO OLJAJ, DA NAS
SPREJME IN NAM RAZKAŽE SOLO.

ŽBRALO SE NAS JE 32 UČENCEV
RAZREDNIČARKI ANGELCA GORJAN, VIDA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII																				

MESARJE - ŠKUDR IN TEDANJI
 RAVNATELJ STEFAN MLINARIČ
 TOČASI SMO PRINAJALI, SE SPOGLEDOVALI
 AKI SE POZNAHO. BILA SO PRESENEČENJA,
 SAJ SMO SE PO TOLIKIH LETIH SPRETELKI.
 RAVNATELJICA NAS JE POUČILA V
 SOLI, NAM POUČILA DOSTI ZANIMNEGA
 O UČENCIH POHVALAH LE TEH, TER
 NAČRTIH ZA NAPREJ. OGLEDALE SMO
 SI TUDI NABA DVA RAZREDA, NEKATERI
 SO CELI SEDLI V KLOPI, KI SO SE JIH SE
 SPOMNILI. PO KONČANEM OGLEDU SMO
 SE ODPRAVILI V NEDELICO. TAM SEM
 PRIPRAVILA KULTURNI PROGRAM, POTEM
 PA VEČERJ. KO SMO SE NAJEDLI PA
 SMO ZAČELI Z POGOVORI. TUDI NAŠI
 GOSTJE ANGELA, VIDA IN STEFAN SO
 SPREGOVORILI. V ZAHVALO SMO JIM
 PODARILI SOPKE. BILI SMO SREČNI
 IN VESELI DA SMO SE DOBILI SKUPAJ
 IN DA SMO BILI PRVI, KI SMO
 PROSILI RAVNATELJICO ZA OGLED ŠOLE
 HVALA VAM. PO KONČANEM SREČANJU
 SMO SI OBLJUBILI DA SE ODSLEJ DOBIMO
 USAKO LETO. DAROVAKI SMO TUDI ZA
 MAŠO ZA POKOJNE SOŠOLCE
 DRAGI UČITELJI IN UČENCI OSTANITE DOBRA
 ŠOLA IN ŠE USTVARITE ŠEDOST STOKOVNJAKOV
 KOT DOSLEJ

PRIPRAVILA:
 VERA ČIČEK - KOHENKO
 JOŽE MUJDRICA
 BARICA TRATNEK - ČERNI

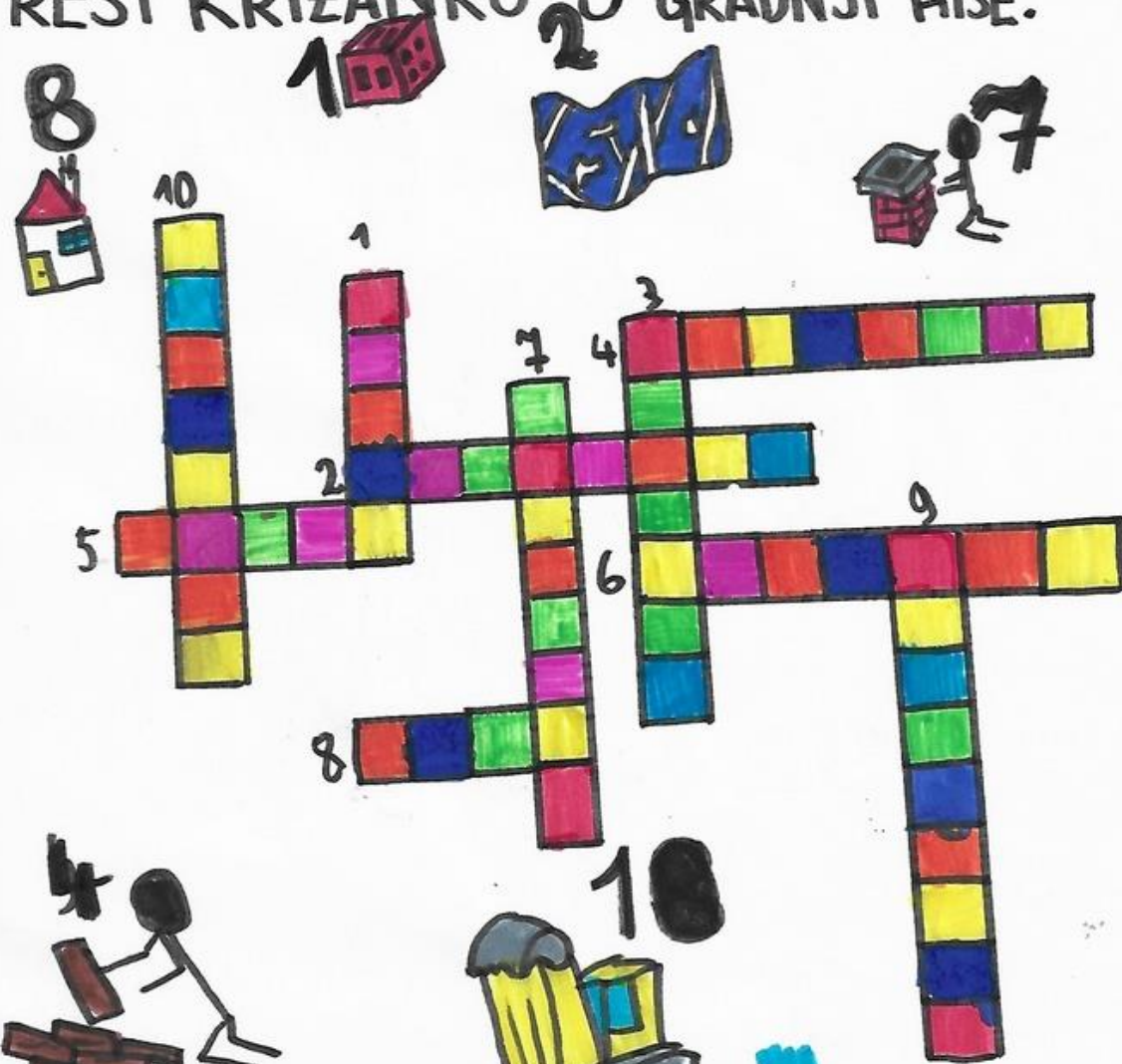
Pisali so nam

Vzemi svinčnik,
barvico ...

REŠI KRIŽANKO O GRADNJI HIŠE.

5.A LUKA, KRIS, NIK, JURE ALJAŽ

